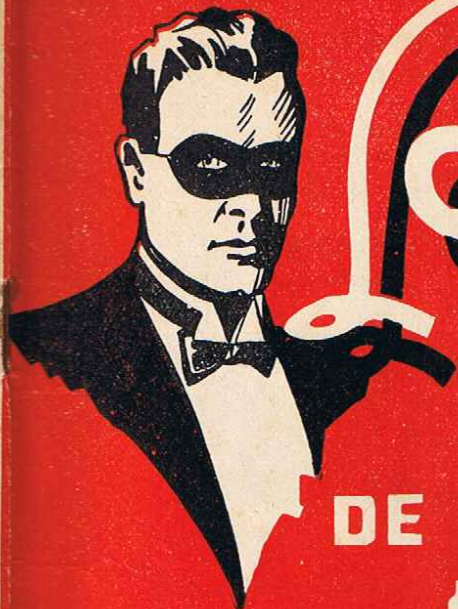

NIEUWE AVONTUREN

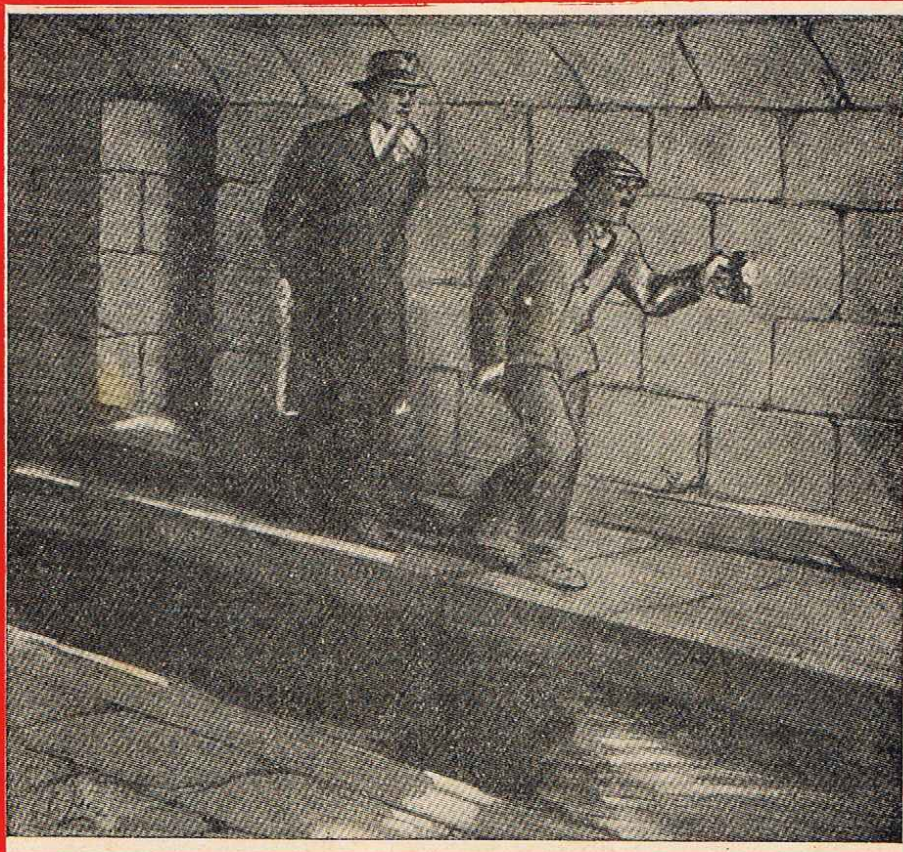
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

IN DE RIOLLEN VAN PARIJS

N° 2294

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In de riolen van Parijs

HOOFDSTUK I

DE INBRAAK IN DE NEVERS HYPOTHEEKBANK

De Parijse bladen stonden vol van de brutale inbraak, die de nacht tevoren gepleegd was in de Nevers Hypotheekbank, een nog niet lang geleden opgerichte, maar reeds bloeiende onderneming, die met slechts 16 man personeel werkte, en waarvan het gebouw gelegen was in de Rue de Fleurus, een der oudste straten van Parijs, niet ver van de tuin van het Luxembourg gelegen.

In Parijs wordt natuurlijk wel eens meer ingebroken, ook in banken, maar dit was wel een heel bijzonder geval, en de Parijzenaars vergaten zelfs voor een korte tijd alle politiek, en die was toch belangrijk genoeg in die dagen.

Maar de inwoners van Parijs schenen zich om die zaken niet te bekommeren, zodra zij vernamen van de inbraak in de Bank van mijnheer Legrand, de eigenaar van de Nevers Bank.

naar van de Nevers Bank.

In hoofdzaak kwam de zaak hierop neer.

De Nevers Hypotheekbank besloeg een verdieping gelijkvloers, de zogenaamde rez-de-chaussée, van een oud, vrij groot huis, omstreeks in het midden van de straat gelegen, niet ver van een kleinere dwarsstraat.

Gelijkvloers zaten rondom de als aanneembankantoor ingerichte vestibule, achter hun respectievelijke loketten een tiental klerken, onder aanvoering van de hoofdkassier, Bonnard geheten. En op de verdieping daarboven, waar zich ook het particuliere kantoor van Alphonse Legrand bevond, zaten nogmaals zes jongelieden, waaronder twee typisten, die meer behoorden tot hetgeen men het «particuliere cabinet van de Koning» zou kunnen noemen.

Zij zaten, op één na, allen bijeen in een groot vertrek, hetwelk door een deur gemeenschap had met de particuliere werkkamer van Legrand.

Dit vertrek, met twee brede ramen uitzien op de Rue de Fleurus, kwam met een tweede deur uit op de gang, aan het einde waarvan een brede trap naar de grote, met marmer en brons versierde vestibule, voerde.

In dit werkvertrek kon men de heer Legrand steeds aantreffen van half tien 's ochtends tot half een in de namiddag. Dan ging hij lunchen, soms in zijn eigen woning, maar meestal in een nabijgelegen restaurant; hij keerde om twee uur naar zijn kantoor terug, en verliet dit weer als laatste man, om half zes, nadat hij alle poststukken tot het laatste ondertekend had, en enige zaken voor de volgende dag met de hoofdkassier had besproken.

Deze was de enige, die een sleutel van de buitendeur bezat, behalve Legrand zelf, en hij was het dan ook, die des ochtends als eerste in de Bank verscheen en de zware straatdeur opende.

Dat geschiedde meestal om negen uur.

Bonnard was een man van bijna vijf en zestig jaar en niet ver van zijn pensionering af. Op hem kon volstrekt geen verdenking rusten, trouwens, ook de hoofdkassier bezat geen sleutel van de grote safe, die de brutale inbrekers tot slachtoffer had gediend en die, ofschoon het een modern, stevig meubel was, waarschijnlijk vrij spoedig was bezweken, onder de verenigde inwerking van zuurstofvlam en metaalboor.

Toen Bonnard nu die dag, zoals gewoonlijk, precies om negen uur in de ochtend, zijn sleutel in het zware slot had gestoken, en de deur had geopend, trof hem onmiddellijk iets eigenaardigs, waaraan hij niet dadelijk een naam kon geven, maar dat hem verontrustte.

Hij stond stil, keek rond en toen pas begreep hij, wat hem, zonder dat hij het aanstonds zag, zo getroffen had.

De halfcirkelvormige rij van loketten was op een paar plaatsen onderbroken en op die punten bevond zich een deur van ijzervlechtwerk, welke deur alleen maar bestemd was voor de employé's.

De eerste deur, die het dichtst bij de straatdeur was, stond open.

Bonnard kreeg een schok van schrik, want er was een streng bevel, om voor het heengaan al die deuren behoorlijk af te sluiten met de sleutel, die er op paste en die Bonnard tenslotte alle verenigde, om ze aan een afzonderlijke sleutelbos te bevestigen.

Er waren drie van die deuren, en Bonnard droeg er dus vier aan de kleine metalen ring, de huissleutel erbij gerekend.

Die sleutels rinkelden tegen elkaar, zo beefde de hand van de oude heer, toen hij op de openstaande deur toeging. Een paar minuten later wist hij het ergste: de grote brandkast was opengereten als een sardineblikje en zo goed als leeg gehaald.

Er bevonden zich alleen nog maar wat waardelooze effecten in, benevens aandelen in enkele maatschappijen, die ook niet veel om het lijf hadden.

Bonnard verklaarde later dat hij wel tien minuten stokstijf had gestaan voor die jammerlijk vernielde kast, en dat hij toen pas tot het besef was gekomen van het gebeurde, en dadelijk naar de telefoon was gesneld om eerst Legrand, en vervolgens de politie in te lichten.

Maar de telefoondraad was doorgesneden, en zo wachtte hij, bevend van ontroering en schrik, tot de eerste klerk was verschenen, die hij onmiddellijk naar het naastbijgelegen postkantoor zond om daar te telefoneren.

Intussen trachtte hij zich te bedenken, hoeveel geld en waardepapieren de brandkast ongeveer bevat had, toen hij ze voor de laatste maal sloot, alvorens de sleutel aan zijn patroon te gaan brengen, die die dag zeer vroeg was geweest, en ook reeds op het punt had gestaan het bankgebouw te verlaten.

Hij kwam tot een bedrag van omstreeks dertigduizend goudfrancs, maar het kon ook iets meer zijn geweest.

Door een bang voorgevoel bevangen, liep hij naar de eerste verdieping en hij was nauwelijks in de gang, of hij begreep, dat de ramp van nog groter omvang was, dan hij oorspronkelijk had gedacht, want ook de deur van de werk-

kamer stond open, die door Legrand altijd zelf werd afgesloten, als hij des avonds heenging, en de kleine brandkast, dicht bij het raam, was eveneens geopend. Voor zover hij wist had deze brandkast omstreeks twaalfduizend goudfrancs bevat.

Met knikkende knieën ging hij weer naar beneden, en liep daar als het ware in de armen van de ontstelde klerk, die juist terugkeerde, thans in gezelschap van twee politieagenten, die verklaarden dat de commissaris van de wijk zo spoedig mogelijk zou verschijnen.

Intussen had het reeds negen uur geslagen, en snel achtereen kwamen de leden van het personeel opdagen, waaronder vier dames, die allen zeer onder de indruk waren en zwiingend op een hoopje bleven staan, terwijl de agenten het eerste onderzoek deden.

Een kwartier later omstreeks, kwam de commissaris, Chadois geheten, vergezeld van een rechercheur en nog een agent.

Nauwelijks was het onderzoek begonnen, of men stond voor een vreemde ontdekking: niemand kon begrijpen op welke wijze de inbrekers waren binnengekomen, zonder enig spoor achter te laten, en wat nog vreemder was, zonder dat zich enig teken van braak vertoonde.

Wel stond er aan de achterzijde van het huis een raam wijd open, maar dat vertoonde geen enkel spoor van geweld, en het was van binnen gesloten geweest met een sterke spanjolet, en daarboven met een ijzeren rolluik. Dat luik was eenvoudig naar boven gerold, en de spanjolet was geopend. Men vond alleen bovenaan de schroeven los gedraaid uit de ijzeren plaat, waarin de schoot van de spanjolet moest sluiten. Men had dus van buitenaf dat raam wel kunnen opdrukken, maar dan bleef toch de vraag, hoe de inbrekers, er waren er zeker meer dan één geweest, dat ijzeren luik van buitenaf omhoog hadden kunnen krijgen.

Vingerafdrukken werden nergens gevonden. Het was dus duidelijk dat de inbrekers zich voorzien hadden van gumi handschoenen.

Men vond slechts aan de voet van de grote brandkast een weinig sigarettenas, die zorgvuldig door de rechercheur verzameld werd, teneinde ze chemisch te doen onderzoeken.

En verder niets, geen kaarsvet, geen achtergelaten instrument, volstrekt niets.

Door de voordeur waren de inbrekers stellig niet binnengekomen, daar Bonnard zijn eigen sleutel had moeten gebruiken, zodat men de mogelijkheid aannam, dat zij zich wellicht ergens boven in het huis verscholen hadden gehouden. Wellicht waren zij na afloop van hun kraakje door het raam heengegaan, dat men later open had gevonden.

Er behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat er onmiddellijk naar alle windstreken getelefoneerd en getelegrafeerd werd, en ook, dat de politie aanstonds enige arrestaties verrichtte, met een volkomen zekerheid, dat zij onschuldigen beet had. Het werd gedaan uitsluitend met de bedoeling het publiek voorlopig een beetje gerust te stellen, daar het in de laatste tijd zeer verontrust was door een reeks inbraken, waarvan er maar al te veel ongestraft waren gebleven. Boze tongen beweerden, dat er voor deze arrestaties altijd enige arme drommels gereed stonden, werklozen, een soort figuranten, die zich tegen tien franc per hoofd en per keer lieten arresteren, en aldus voor stroman fungeerden. Maar wij willen dit delicate onderwerp hier niet verder onderzoeken.

De ware daders intussen, bleven onvindbaar, en mijnheer Legrand, de directeur, meende te stikken van woede en drift toen hij om half tien van de inbraak vernam. Hij loofde aanstonds duizend goudfrancs uit, voor de aanhouding van de daders, en het moet gezegd worden, dat de politie alles in het werk stelde om hen in handen te krijgen.

Men bewaakte zelfs de stations, ofschoon het bijna zeker was, dat de daders zich volstrekt niet de moeite zouden geven, naar het buitenland uit te wijken. Zij hadden uitsluitend contanten gestolen en waardevolle effecten, en juist de dag tevoren waren er bankbil-

jetten gekomen bij pakjes tegelijk, die in de brandkast waren opgeborgen en waarvan de nummers nog niet waren genoteerd.

De zaak zag er dus voor mijnheer Alphons Legrand lelijk uit, daar hij, zonderling genoeg, niet tegen inbraak verzekerd was, en het Parijse publiek begon zich reeds te gewennen aan de gedachte, dat ook deze inbraak ongestraft zou blijven.

Het was een volle dag na de ontdekking van de inbraak, waarvan de weinige te Parijs verschijnende avondbladen hadden gewaagd, toen John Raffles en Charles Brand de zaak bespraken, gezeten in het aardige eetzaaltje van hun huis in de Rue du President Wilson, een nog maar halfvol gebouwde, splinternieuwe straat, in de wijk van Le Pré Saint Gervais.

Brand had het bericht in de «*Matin*» gevonden en het aan Raffles voorgelezen, die achterover leunde in een fauteuil, een sigaret tussen de lippen, en met zijn grote grijze ogen, schijnbaar gedachtenloos naar buiten tuurde, over het onbebouwde terrein, in de richting van de met gras en onkruid begroeide, eeuwenoude vestingmuur.

Toen Brand eindelijk zweeg, wierp Raffles zijn sigaret in de asbak, en zelschouderophalend:

— Ik kan mij niet goed begrijpen, wat de politie hier voor raadselachtigs aan vindt. Het is volgens mij duidelijk, dat de inbrekers zich hebben moeten laten insluiten, of in ieder geval dat daarbinnen iemand moet zijn geweest, die hen heeft binnengelaten. Als ik mij die straat wel herinner, en het punt waar de Bank gelegen is, is de voordeur vrijwel in duisternis gehuld, en zij zouden dus niet zoveel moeite hebben gehad om binnen te komen. Dat zij het niet deden, bewijst alleen, dat er een nog gemakkelijker methode bestond.

— Je bedoelt, dat zij door het raam zijn binnen gekomen? De politie houdt het ervoor, dat zij daardoor zijn vertrokken.

— Nonsens, Charles. Wie zou er zo gek zijn, die, alvorens zijn huis te verlaten, eerst de schoot van een spiegellet

los schroeft? Dat is te dwaas om alleen te lopen. Ik geloof dat dit alleen maar een erbarmelijke poging is, de politie zand in de ogen te strooien. Er is voor mij geen twijfel aan of de vent is door het raam binnengegaan, en als wij dat aannemen dan is het ook duidelijk, dat dit raam voor hem geopend werd, want het is wel mogelijk voor een bekwaam vakman, van buitenaf een ijzeren rol-luik te openen, maar daarvan blijven altijd sporen achter, en dat is hier niet het geval geweest. Is je nog iets anders opgevallen, amice?

Brand sloeg nogmaals een vluchtige blik op het bericht, keek Raffles toen weifelend aan, en antwoordde:

— Eerlijk gezegd, neen!

— Mij wel. Het is mij opgevallen, dat de nummers van de bankbiljetten niet bekend waren. Tegenwoordig noteren ze deze het allereerst bij iedere bank, zelfs de kleinste in ieder geval, zo spoedig mogelijk, liefst dadelijk na ontvangst maar in geen geval later dan de volgende dag. Vindt je het niet vreemd, dat de bandieten bijtijds zijn gekomen om dat te beletten?

— Maar dat kan toch wel toeval zijn, Edward, riep Brand uit.

— Lieve, beste Charley, ik schrijf liever aan het toeval geen grotere betekenis toe dan het verdient, hernam Raffles. Inbrekers zijn meestal voorzichtige lieden.

— Ze zouden het dus volgens jou hebben geweten?

— Dat acht ik heel waarschijnlijk.

— Maar, dan zou je ook moeten aannemen, dat zij een medeplichtige hadden onder de employé's, want zij alleen, zouden hen kunnen inlichten.

— Wat belet ons, amice, om dat aan te nemen? hernam Raffles kalm. Ik herinner mij een analoog geval, dat een jaar of drie geleden in Manchester plaats had, waar de coöperatieve Landbouwbank voor een bedrag van dertigduizend pond sterling werd bestolen, onder schijnbaar zeer geheimzinnige omstandigheden, die echter doodeenvoudig bleken te zijn, zodra de ware toedracht aan het licht kwam.

Raffles was van zijn stoel opgestaan,

kwam voor Brand staan, legde hem de handen op de schouders en zei opgewekt:

— Ik stel je voor, Charles, aan deze zaak eens een kleine studie te wijden. Binnenkort zullen wij Parijs waarschijnlijk verlaten, en ik zou hier bij de politie gaarne een goede indruk achterlaten.

— Maar waarom zouden wij ons met die kwestie bemoeien? riep Brand uit. Eerlijk gezegd zou ik liever zo gauw mogelijk naar Londen terugkeren.

Raffles gaf niet dadelijk antwoord hierop.

Zijn ogen dwaalden een ogenblik over het met gras en onkruid begroeide terrein, dat zich uitstrekte tussen het huis en de walmuren en dat misschien binnen enkele jaren vol gebouwd zou zijn, en het duurde enige tijd voor hij op gedempte toon antwoord gaf:

— Ik wil het nader onderzoeken, Charles, omdat het ons misschien weer in aanraking brengt met Arthur Lupin.

HOOFDSTUK II

ZONDERLINGE BONDGENOTEN

Het kon omstreeks half elf in de ochtend zijn, toen er bij de Commissaris Chaudois een bezoeker werd aangediend die verklaarde, dat hij hem in een ernstige zaak dringend verlangde te spreken.

Een naam had hij niet genoemd, hij had alleen maar gezegd, te komen aangaande de zaak van de bankinbraak in de Rue de Fleurus.

Commissaris Chaudois was eigenlijk niet in een rooskleurig humeur, want het noodlot had gewild, dat een vrij groot percentage van de ongestraft gebleven inbraken, zich juist in zijn wijk hadden afgespeeld.

En die zaak van de Nevers Hypotheekbank zag er juist weer uit als ene, die nooit opgehelderd zou worden.

Hij begreep evenwel dat het zijn plicht was, de bezoeker te ontvangen, die voor die gelegenheid kwam, en die hem misschien een waardevolle inlichting zou kunnen verschaffen.

Het volgende ogenblik, nadat de agent die de bezoeker had aangediend, de deur opnieuw had geopend, zag Chaudois een rijzig man binnen treden, keurig gekleed elegant, zonder opzichtig te zijn, met een monocle in het linkeroog geklemd, het grijze haar onberispelijk gescheiden

en een koket zwart snorretje, dat echter zijn kleur scheen te danken te hebben aan de kunst van de kapper, meer dan aan de natuur.

De Commissaris was even van zijn stoel opgerezen en wees de bezoeker met een stom handgebaar een stoel aan, aan de andere kant van zijn groot schrijfbureau, dat beladen was met stapels papieren.

Hij leunde een ogenblik achterover in zijn bureaustoel, met de toppen van de vingers tegen elkaar gedrukt, en nam zijn bezoeker enige ogenblikken zwijgend op, voor hij vroeg:

— Gij zegt, dat gij komt betreffende de zaak van de Rue de Fleurus?

— Zo is het, mijnheer.

— Komt gij mij inlichtingen verschaffen?

— Geen inlichtingen.

— Niet? Gij kunt mij dus niets zeggen, dat mij op weg kan helpen om de daders te vinden?

— Ik kan u iets dergelijks niet zeggen, maar ik kan daarentegen wel iets doen, antwoordde de bezoeker bedaard.

— Daar ben ik benieuwd naar, riep Chaudois een weinig ongeduldig uit. Hoe is uw naam? Wie zijt gij?

— Ik ben John Raffles, luidde het kal-

me antwoord, Voor zover ik weet, is er nog altijd een som van duizend pond op mijn aanhouding gesteld.

Het gelaat van de Commissaris vertrok krampachtig.

Hij meende aanvankelijk met een krankzinnige te doen te hebben, en zijn blik ging schichtig in de richting van de deur, terwijl zijn hand naar de elektrische knop aan de onderzijde van het blad van zijn schrijftafel tastte.

Raffles echter maakte aanstonds een waarschuwend gebaar en hernam kalm:

— Ik zou die schelknop maar met rust laten, mijnheer Chaudois. Ik zie aan de uitdrukking van uw gezicht, dat gij meent met een gek te doen te hebben. Dat is een dwaling, mijn waarde heer. Ik ben volkomen bij mijn verstand en ik ben werkelijk degene, die ik u daareven noemde.

De Commissaris werd nu heel bleek, vervolgens vuurrood, en barstte uit:

— Dan moet ik zeggen, mijnheer Raffles, dat ik vaak met onbeschaamde heerschappen te doen heb gehad, maar dat uw optreden...

Weer hief Raffles de hand op, en rustig klonk zijn stem, toen hij de ander in de rede viel:

— Laten wij elkaar geen harde woorden toevoegen, mijnheer de commissaris. Het is werkelijk geen onbeschaamdheid, die mij tot u brengt, ik geloof oprecht, dat ik u van dienst zal kunnen zijn. Natuurlijk had ik u een andere naam kunnen opgeven, maar ik sta er nu juist op, dat gij weten zult met wie gij te doen hebt. En gij zult mijn hulp aanvaarden, daar ben ik zeker van.

— De hulp van een... van een...

— Ja, de hulp van een inbreker, vulde Raffles de zin aan, wie zou beter de zinsrede kennen, dat men dieven met dieven vangt?

De Commissaris, nog altijd ten zeerste verbluft, en die zijn ogen en oren niet meende te kunnen vertrouwen, hernam stamelend:

— Maar wilt gij mij eens zeggen, wat mij belet, op deze knop te drukken, en u onmiddellijk in arrest te laten zetten?

— O ja, dat weet ik zeker, antwoordde Raffles droogjes. Dat wordt u belet

door uw eigenbelang. Want het moet toch voor u een grote voldoening zijn, de daders te pakken te krijgen van die inbraak.

— Maar het zou een nog grotere voldoening voor mij zijn, mijnheer Raffles, als ik u aan de Londense politie kon uitleveren, hernam Chaudois en zijn rechterhand ging op verdachte wijze naar de schelknop.

Raffles bleef hem met zijn heldere, grote ogen, een beetje spottend opnemen, en zei toen schouderophalend:

— Mijn waarde heer, men levert Raffles niet zo gemakkelijk uit. Want daartoe moet men hem eerst hebben. Denkt gij nu werkelijk, dat er een klein kind tegenover u zit? Gelooft gij dat ik een Frans politiebureau binnenloop, zonder de grootste voorzorgsmaatregelen te nemen? Als gij dan volstrekt op die knop wilt drukken, en u dit enige voldoening kan verschaffen, druk er dan op, maar ik denk dat het u weinig zal baten. Want terwijl ik binnentrad, heb ik de scheldraad doorgesneden.

Chaudois viel met een plof achterover in zijn stoel, staarde Raffles met wijd open ogen aan, en riep toen uit, met iets van bewondering in zijn stem:

— Ik moet zeggen, dat ik in mijn leven van politiebeambte al heel wat heb meegemaakt, mijnheer, maar ik erken, dat gij mij voor nieuwe problemen stelt.

De commissaris liet zijn blik een weinig dalen en zag, hoe de monding van een revolver, over de tafeland heen, als het ware naar hem gluurde.

Hij was een moedig man, de commissaris, maar ditmaal verbleekte hij toch een weinig. Toen zei Raffles:

— Ik denk er niet aan, mijnheer, u van uw leven te beroven, dat u zeker heel kostbaar zal zijn. Maar mijn eigen leven is mij ook wat waard. Werkelijk, roepen zou u niet baten. Ik zou dadelijk schieten, en achter u is een heel bruikbaar raam, dat gemakkelijk geopend zou kunnen worden. Ten overvloed heb ik zoëven de knip op de deur geschoven.

Het bleef weer een ogenblikje stil in het grote vertrek, en toen hernam Chaudois, even met de schouders trekkend:

— Ik zie wel, mijnheer Raffles, dat

ik een onvoorzichtigheid heb begaan, en daarvan moet ik nu de gevolgen dragen.

— Dat is een uitstekend standpunt, mijnheer, dat kunt gij gerust van mij aannemen. En nu wij dus eens rustig en gezellig kunnen babbelen, kom ik voor de dag met mijn eigen voorstel, dat gij reeds half en half moet kennen. Ik zou willen, dat gij mij als medewerker aannam in de zaak Legrand. Ik ben niet gewoon te bluffen en daarom moogt gij geloven dat het zo is, als ik u zeg, dat mijn hulp u van grote waarde zou kunnen zijn. Ziet gij, eigenlijk ben ik mijn roeping misgelopen, en had ik detective moeten worden. Scotland Yard kan u verzekeren, dat ik in een paar gevallen te Londen heb medegewerkt aan de ont-radseling van een ernstig misdrijf, tot volkomen genoegen van mijn werkgevers als ik het zo zou mogen noemen. Het had zelfs weinig gescheeld of de hoofd-commissaris van politie in persoon had mij vereerd met een medaille. Ik laat mij daar niet op voorstaan, maar het is en blijft een feit, dat de ene inbreker gemakkelijker de andere vangt, dan een politiemann. Hij kent alle trucs, alle handigheden, alle loopjes. Wat de politiemann ontgaat, zelfs de bekwaamste, dat ontdekt hij met een enkele oogopslag. Om kort te gaan, ik wil u helpen in deze zaak, omdat ik daar nu eenmaal lust in heb, en omdat een dergelijk werkje mij wat men noemt « ligt ». Vermoet u niet met naar de redenen te zoeken. Laten wij aannemen dat ik zelf daar mijn slag had willen slaan, dat anderen mij zijn voor geweest en dat ik mij daarover wil wreken.

Weer zaten de beide mannen een ogenblik zwijgend elkaar aan te zien. Toen begon de commissaris langzaam, met zijn horlogeketting spelend:

— Doet gij mij dit voorstel louter uit genegenheid voor mijn persoon?

— Neen, commissaris. Als ik dat zei, zou ik een onwaarheid zeggen. Het laat mij integendeel volkomen onverschillig, of de politie in deze zaak slaagt of niet. Neem aan, dat ik het doe, uit liefde voor de kunst. Ik heb niet veel tijd, mijnheer, neemt gij mijn voorstel aan of niet?

— Als ik het deed, wat zouden dan de voorwaarden zijn?

— Voorwaarden? herhaalde Raffles verbaasd. Die heb ik in het geheel niet. Of alleen deze, dat gij mij de toezegging doet, mij door uw ondergeschikten te laten bijstaan, waar en wanneer ik hun hulp inroep.

— Weet gij wel, dat het een zeer zonderling voorstel is, dat gij mij daar aan de hand doet? hernam de commissaris met een zuurzoet lachje.

— Er gebeuren wel meer vreemde dingen, mijnheer, luidde het antwoord. De hoofdzaak is, dat het doel wordt bereikt. In ernst, gelooft gij niet, dat gij aan mijn hulp iets hebt?

— Daarvan ben ik vast overtuigd, antwoordde de commissaris onmiddellijk, zonder zich een ogenblik te bedenken.

— Welnu, dat is de hoofdzaak. De rest komt er niet op aan. Iedere legerleiding maakt gebruik van spionnen, en dat doet zij met tegenzin, maar zij doet het toch, omdat spionnen nu eenmaal onmisbaar zijn. Plaatst u dan maar op hetzelfde standpunt, als u dat genoeg kan doen. Ik ga zelfs nog verder. Als gij kunt, moogt gij mij, nadat ik u geholpen heb in deze zaak, trachten te arresteren, alsof er volstrekt geen overeenkomst tussen ons had bestaan. Maar tot zover reken ik op uw woord om mij rustig mijn gang te laten gaan. Het behoeft niet schriftelijk bekrachtigd te worden. Ik vertrouw u wel, maar ik moet er op kunnen rekenen, dat gij het mij ook doet.

De commissaris krabde zich even met een bedenkelijk gezicht achter het oor, maar toen verhelderde zijn gelaat, en hij riep uit:

— Ik weet niet zeker, mijnheer Raffles, of mijn superieuren mijn handelwijze wel zullen goedkeuren, maar ik aanvaard uw voorstel. Met dien verstande evenwel, dat ik mij volkomen vrijheid van handelen voorbehoud, zodra gij mij die inbrekers hebt uitgeleverd. Want ik heb u immers goed begrepen: dat denkt gij te kunnen doen?

— Als ik het niet dacht, mijnheer, dan zou ik u hier niet van uw kostbare tijd komen beroven, antwoordde Raffles

bedwaard, geef mij een dag of drie, vier, en ik denk dat ik de daders zal kunnen aanwijzen. Wat uw opmerking aangaat, zodra die daders aan u bekend zijn, zijt gij weer vrij om met mij te doen wat gij wilt, en kunt.

— Goed. Dat is dan afgesproken. Maar, de buit? Dat is ook een onderwerp van belang, waarover wij het nog niet gehad hebben.

Raffles keek de commissaris een ogenblik met een eigenaardige blik aan, en antwoordde toen op afgemeten toon:

— Daarover kan ik mij nu nog niet uitlaten. Dat zal van allerlei omstandigheden afhangen. Maar dat kan ik u wel zeggen, als ik kans zie de buit in handen te krijgen, dan zal de politie er naar fluiten. Ik bied u de bedrivers van de misdaad aan, maar niet het geld.

Het scheen een ogenblik, alsof de commissaris woedend wilde opspringen, maar hij bedwong zich en hernam, schijnbaar op schertsende toon:

— Uw voorwaarden zijn wel heel eigenaardig, mijnheer Raffles, en toch aanvaard ik ze. Wij recapituleren dus: Wij staan u toe, ons in deze zaak terzijde te staan, wij aanvaardden uw hulp, wij verplichten ons u geen strobreed in de weg te leggen, zolang gij met ons samenwerkt, laat ons zeggen gedurende acht dagen. Mij dunkt dat dit u ruim is toegemeten. Na afloop van die termijn herkrijgen wij onze vrijheid van handelen, en de gevolgen daarvan zijn natuurlijk voor uw rekening.

— Zo zij het, mijnheer, riep Raffles uit, terwijl hij opstond. Het kan natuurlijk mogelijk zijn, dat wij elkaar plotseling iets hebben mede te delen. In dat geval kunt gij een boodschap zenden, een telegram of een briefje, naar het kleine restaurant van Darry in de Rue de Richelieu, op nauwelijks vijf huizen afstand van de boulevard. De boodschapper behoeft daar slechts te vragen naar Dubois; dat ben ik. Hij zal dan wel voor de rest zorgen. En probeer hem maar niet te ondervragen, want dat zou toch niet baten. Ten opzichte van Dubois is de man, die de boodschap in ontvangst neemt, zo gesloten als een bus. Maar ga vooral niet denken dat hij een mede-

plichtige van mij is en de arme drommel arresteren want ik geef u mijn woord van eer, dat hij volstrekt niet weet dat Dubois en Raffles dezelfde persoon is. Heb ik een inlichting nodig, op mijn beurt, dan zal ik die wel persoonlijk komen vragen. Ik zal er echter niet altijd uitzien, zoals ik nu doe, en daarom is een soort wachtwoord onmisbaar, zodat gij aanstonds kunt zien dat gij met mij te doen hebt, en niet met een of andere slimme bedrieger.

Raffles dacht enkele seconden na, en hernam toen, na even in zijn zakken te hebben gezocht:

— Kijk, hier heb ik een roodzijden zakdoekje. Wij zullen afspreken, dat ik dat doekje telkens moet tonen, als ik u soms kom bezoeken, onder welke vormomming het dan ook zij. En nu, mijnheer, zult gij mij zeker wel toestaan, aan de detective, die met het onderzoek belast is, enige vragen te stellen, natuurlijk zonder mijn naam te noemen, want ik reken op uw discretie.

— Het blijft een zaak tussen ons, John Raffles, zei de commissaris ernstig. Ik beloof u plechtig, dat ik niets tegen u zal ondernemen, alvorens de termijn van acht dagen verstreken is. Maar dat zeg ik u: zijn die acht maal vier en twintig uren voorbij, dan zal ik ook onverbiddeijk zijn.

— Toegestaan, mijnheer, riep Raffles lachend uit.

— Dan zal ik nu even Delarue waarschuwen, zei de commissaris en drukte op de schelknop. Maar toen er niemand kwam, maakte hij een ongeduldig gebaar, en bromde:

— Dat is waar ook. Ik zal eerst de draad moeten laten repareren. Nu, ik zal u een paar woorden voor hem meegeven. Ik denk dat hij op het ogenblik in het wachtlokaal is. Vindt gij goed als ik zeg, dat gij een Engels detective zijt, en louter uit belangstelling de zaak wilt volgen?

— Voortreffelijk, antwoordde Raffles. Ik acht mijnheer Delarue zeer hoog, en hij mag volstrekt niet de indruk krijgen, alsof gij geen vertrouwen zoudt stellen in zijn bekwaamheid.

Chadois nam een formulier uit een

lade, begon het in te vullen en stak het daarna Raffles toe, met de woorden:

— Dat zal wel voldoende zijn. En als gij slaagt, Mr. Raffles, dan wil ik volmondig bekennen, dat wij u veel verplicht zijn, in dit opzicht althans. Want ik wil er geen geheim van maken, dat deze inbraak in de bank van Legrand, voor ons volkomen raadselachtig is. Nog altijd is er geen spoor te ontdekken van de dader en wij weten niet hoe hij is kunnen binnendringen.

Raffles glimlachte alleen maar even en zei schouderophalend:

— Ik ben daar ook zeer nieuwsgierig naar, en het was juist om dit te ontdekken, mijnheer Chadois, dat ik u mijn diensten aanbood. Misschien kan ik u reeds morgen iets van betekenis mededelen. En thans zeg ik u voorlopig vaarwel, terwijl ik u hartelijk dank zeg voor het vertrouwen, dat gij in mij gesteld hebt. Ik vertrouw u op uw woord;

ik acht mij gedurende een week volkomen veilig, althans in de wijk waar gij iets te zeggen hebt. Voor de andere arrondissementen van Parijs kan ik u niet verantwoordelijk stellen.

Raffles had zijn hoed genomen, en stond daar bij de deur, toen Chadois zei:

— Een week lang kunt gij in mijn wijk komen en gaan zoals gij wilt, zonder dat men u een strobreed in de weg zal leggen, natuurlijk zolang gij u houdt aan uw taak om ons te helpen, en aan niets anders. Wij rekenen er op, dat gij gedurende dat tijdsverloop geen... bezigheden zult verrichten, die verband houden met uw beroep.

— Daarop kunt gij staat maken, zei Raffles genoeglijk. Het is dus een wapenstilstand tussen ons, een soort godsvrede. En na acht dagen zullen wij weer verder zien.

HOOFDSTUK III

HET ONDERZOEK

Raffles had de deur dichtgedaan en liep, gewapend met zijn formulier, de brede trap af, zonder zich in het minst te overhaasten, want hij bezat mensenkennis genoeg, om te weten, dat hij commissaris Chadois volkomen kon vertrouwen.

Raffles klopte op de deur van de wachtkamer voor de agenten, welke bureaudienst hadden en verzocht aan de man die hem de deur opende hem bij Delarue aan te dienen.

— Mijnheer Delarue, een heer om u te spreken.

Niet bepaald geestdriftig kwam er een man aanlopen met een vies eindje sigaar tussen de lippen, en Raffles stond tegenover Delarue, grof gebouwd, lang, met een glad geschoren gezicht, en stevende, zwarte ogen. De Franse detective was een weinig door de pokken ge-

schonden en had een buitengewoon grote neus. Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat die man weinig geschikt was voor zijn beroep, want die geweldige voorgevel zou hem bij iedere gelegenheid en in elke vermomming moeten verraden.

Maar hij had een energieke uitdrukking op zijn gelaat, en op dit ogenblik lag er ook iets als wantrouwen op, toen hij langzaam het formulier in ontvangst nam en het las.

Hij haalde onmerkbaar even de schouders op en er lag een moeilijk verholten ongeduld in zijn stem, toen hij zei:

— Waarde collega, ik wil u natuurlijk graag van dienst zijn, maar ik kan werkelijk niet goed inzien, waarom gij zoveel belang in deze zaak zoudt stellen. Niemand begrijpt er iets van.

— Dat is juist de oorzaak, mijnheer

Delarue, waarom ik er zo gaarne een studie van zou maken, hernam Raffles langs zijn neus. Gemakkelijk op te lossen kwesties hebben voor mij geen aantrekkingskracht. Ik zie dat u op het punt staat uit te gaan.

— Ja, dat is zo, antwoordde de Franse detective verbluft. Maar waarom denkt u dat?

— U hebt gedurende dit korte onderhoud al drie maal op uw horloge gekeken; antwoordde Raffles. U schijnt dus haast te hebben. Waart gij misschien van plan nogmaals een onderzoek in te stellen in het bankgebouw?

— Zo is het. En dat doe ik alleen om mijn geweten gerust te stellen, zei Delarue grimmig, want ik kan eigenlijk niet inzien, wat een nader onderzoek voor nut zou kunnen hebben. Intussen, als gij mij zult willen vergezellen, geef ik u misschien een zekere voorsprong boven ons, die ons blind staren op hetzelfde punt.

— Ik neem uw aanbod gaarne aan, mijnheer Delarue, antwoordde Raffles. Eerlijk gezegd, had ik er een beetje op gerekend.

Delarue wierp een schuinse blik naar zijn gewaande collega, maar hij zei niets, bromde alleen maar wat voor zich heen, en voerde Raffles door de vrij duistere gang naar de straatdeur, waarvoor een kleine auto stond geparkeerd.

— Uw wagentje? vroeg Raffles, met een blik op het Citroëntje.

— Ja, dat heb ik mij een maand geleden tweedehands aangeschaft. Natuurlijk op kosten van de politie. Stap in als ik u verzoeken mag.

Onderweg werd er heel weinig gesproken, want Delarue had al zijn aandacht nodig, om het wagentje door het drukke verkeer te sturen.

Er stond nog altijd een agent op post voor het huis, die even aan zijn pet tikte, toen hij Delarue bemerkte en nieuwsgierig naar de vreemdeling keek.

— Waar dient die man voor? vroeg Raffles.

— Dat mag Joost weten, antwoordde Delarue schouderophalend. Zij zullen het huis niet medenemen, en er is daarbinnen toch niets meer te zien.

— Gaan de bankzaken door? vroeg Raffles, toen Delarue op het punt stond de beide openstaande deuren binnen te treden.

— Dat spreekt vanzelf. Er staat reeds een nieuwe brandkast naast dat oude ding, dat zij hebben opengepeld.

Hij wilde al naar binnen stappen, toen Raffles, die zijn horloge geraadpleegd had, zijn hand op zijn arm legde en op gedempte toon zei:

— Dan zou ik u willen verzoeken nog tien minuten te wachten, dan vertrekken alle beambten om te gaan lunchen, en die dat niet doen, gaan naar de cantine, om hun meegebrachte boterham op te eten, zodat wij rustiger de zaken kunnen onderzoeken.

Delarue fronste heel even de wenkbrauwen, en bromde:

— Wat er eigenlijk nog te onderzoeken valt, begrijp ik niet. Maar als ik er u een genoeg mee doe, dan wil ik met plezier nog een paar minuten wachten. Ik kwam namelijk om Legrand nog enige vragen te stellen.

— Kunt gij uw auto onbeheerd voor de deur laten staan?

— De agent op de stoep kan er immers op toezien.

— Wilt gij dan wat met mij oplopen? Men zou ons anders misschien samen kunnen zien van de vestibule uit.

— En wat zou dat? vroeg de detective verwonderd.

— Het is beter van niet, antwoordde Raffles.

Delarue keek de ander verwonderd aan, maar zei niets meer, stak een sigaar op, hetgeen bij hem een hele gebeurtenis scheen te zijn, en liep toen langzaam met Raffles verder, totdat deze een hoek omsloeg en zei:

— Gij zoudt van de gelegenheid gebruik kunnen maken, mijnheer Delarue, door mij nog even gauw enige nadere bijzonderheden mede te delen. Daar is, bijvoorbeeld, het vraagstuk van de bewaking van de Bank. Bevond er zich in het geheel geen nachtwaker in het gebouw?

— Ja zeker. Er zijn er zelfs twee. Over dag is er een portier, en die gaat om half zes weg, tegelijk met de baas, en

wordt dan vervangen door de nachtwaker, die op geregelde tijden de ronde moet doen. Beneden in de kelder is de loketsafe, en daarop moet hij passen.

— En heeft die man in het geheel niets gemerkt?

— Dat kon hij niet, want men heeft hem de volgende ochtend bewusteloos in een afgelegen kelder gevonden. In het begin had eigenlijk niemand aan die man gedacht.

— Dat is zonderling, meende Raffles. Mij dunkt, dat men het eerst aan de nachtwaker had moeten denken. Was de man gewapend?

— Natuurlijk. Hij droeg altijd een geladen revolver in zijn zak.

— Waardoor was hij bewusteloos geraakt?

— Voor zover de geneesheer kon nagaan door hem een sterke dosis opium in te geven.

— Had men hem dat goedje met geweld moeten toedienen? Waren er sporen van een worsteling?

Had men hem ruggelings overvallen?

Raffles keek Delarue bij het stellen van die vragen aandachtig aan, en deze antwoordde, een beetje ongeduldig, zelfs met een tikje minachting in zijn stem:

— Waarde collega, als men de nachtwaker ruggelings had kunnen overvallen, dan ware het volstrekt niet noodzakelijk geweest, hem achteraf nog opium toe te dienen, en het zou voldoende zijn geweest, hem te binden en te knevelen.

— Hij is toch snuggerder dan ik dacht mompelde Raffles voor zich heen. Toen maakte hij een gebaar als om zich te verontschuldigen en zei met een lachje:

— Het is dom van mij, om daaraan niet direct zelf te denken. Natuurlijk heeft hij dus de opium in zijn maag gekregen, zonder dat hij het wist. Drinkt hij koffie?

— Ja, iedere avond kwam zijn vrouw hem om elf uur een thermosfles koffie brengen, en even met hem praten. Zij woont vlak bij. Zij verklaart echter, dat hij niet veel trek had in de koffie.

— Heeft hij er niets van gedronken? Wat zegt hij zelf?

— De man is nog altijd een beetje suf, maar hij verklaart, dat hij inderdaad geen trek had in de koffie, en men heeft dan ook de thermosfles geheel gevuld gevonden. Kop en schotel, die hij in zijn kleedkastje bewaart, waren ongebruikt en schoon.

— Dan is het dus duidelijk, dat hij daarvoor de opium had binnengekregen, zei Raffles op levendige toon. Hoe kan hij dat zelf verklaren?

— Hij verklaart helemaal niets. Dat is het gemakkelijkste, antwoordde Delarue brommend. Hij zegt dat hij omstreeks één uur in de nacht, toen hij de ronde deed in het sousterrain, zich plotseling onpasselijk voelde worden, duizelig, en de trap wilde oplopen, maar daartoe de kracht niet meer had, naar hij zegt, want halverwege gleed hij weer terug, zijn lantaarn ontviel hem en brak en toen werd alles donker voor zijn ogen. Nu, aan die verklaring hebben wij natuurlijk niet veel.

Raffles keek de detective even van terzijde aan, en overdacht bij zichzelf:

— Neen, hij is toch weer iets minder snugger dan ik vermoedde. Ik voor mij geloof dat er uit die nachtwaker nog heel wat meer te halen is. Raffles wachtte er zich echter wel voor, van dit inzicht iets te laten blijken.

Hij liep enige stappen in diepe gedachten verder, en vroeg toen plotseling:

— Is iedere verdenking jegens die nachtwaker uitgesloten?

Delarue haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Ik voor mij houd steeds iedereen voor een dief, totdat met stelligheid bewezen is, dat hij het niet is. Maar Leduc is bijna vijf en zestig jaar, oud gediende met voortreffelijke getuigschriften, trouw als een hond, dertig jaren aan een stuk in dienst geweest bij een en dezelfde firma, en meer van dat fraais. Ik voor mij geloof niet dat hij er de hand in had. De dokter zegt zelfs dat het maar een haar gescheeld heeft, of hij was aan die opium om zeep gegaan. Het heeft moeite genoeg gekost die oude vent weer bij te brengen. Op het ogenblik ligt hij in het Hospitaal van Lariboissière. De dokter zegt, dat hij een stevige klant

is, en het er wel bovenop zal halen.

— Bevond die Leduc zich 's nachts alleen in het gebouw? vroeg Raffles.

— Helemaal alleen, tenminste wanneer men zijn hond uitzondert.

— Ah. Bezat hij een hond? riep Raffles op levendige toon. Ik behoef zeker niet te vragen of dat dier eergisternacht bij hem was?

— Een dag tevoren was het doodziek geworden, en even daarna dood gegaan, antwoordde de detective.

— Wij kunnen er natuurlijk niet aan twifelen, hernam Raffles, of wij hebben hier te doen met een listig, tot in de onderdelen uitgewerkt plan. De hond had de oude man mogelijk kunnen waarschuwen of althans alarm kunnen maken als hij zijn meester bewusteloos zag neerzinken. De Bank is natuurlijk een apart staand gebouw? Niet een in de rij, zoals men dat noemt.

— Ja, zolang zij in dat huis is gevestigd. Er zijn enige deuren dichtgemetseld; om de tweede en derde verdieping te kunnen bereiken, moet men tegenwoordig een afzonderlijke ingang gebruiken. De dieven konden dus betrekkelijk ongestoord werken.

— Ik heb zoëven opgemerkt, dat de kantoorlokalen in het geheel geen gordijnen hebben. Hoe legden de dieven het aan, zonder gezien te worden, die brandkast te vernielen, een werk dat toch verscheidene uren in beslag moet hebben genomen?

— Wij vermoeden, dat zij zwarte lappen voor de ramen hebben opgehangen, die vrij hoog van de grond zijn, antwoordde Delarue. Licht hebben zij natuurlijk gebruikt en dat zou stellig van de straat af gezien zijn. Twee agenten verzekeren, dat zij op hun ronde vaak naar het Bankgebouw gekeken hebben en niets bijzonders hebben bespeurd.

Een ogenblik bleef Raffles nog in gedachten staan en toen begon hij weer:

— Wie controleert het, of alle leden van het personeel inderdaad het gebouw hebben verlaten?

— Voor zover ik weet, wordt dat niet gecontroleerd, of het moest zijn door Legrand zelf, die meestal nog eenmaal de ronde doet zodra Bonnard hem de sleu-

tels is komen brengen. Wij hebben hem dit al gevraagd en hij zei, dat eergisteren bij zijn weten, alle beambten waren vertrokken, want hij vond de zalen leeg, en alleen de oude Leduc wisselde juist zijn post af met de dagportier.

— Hoe is het met die dagportier?

— O. Op hem valt niets aan te merken. Zoek die kant maar niet uit, een brave kerel, wiens gangen trouwens zijn nagegaan, van het ogenblik af, dat hij het gebouw om half zes verliet. Hij is dadelijk daarna naar huis gegaan, heeft met zijn vrouw gegeten, bezocht vervolgens een bioscoop, en ging om tien uur naar bed. Hij zou het gebouw onmogelijk weer binnen hebben kunnen gaan, tenzij de andere portier hem binnen had gelaten, en dat is natuurlijk uitgesloten. Het is uitgemaakt dat Leduc reeds om één uur overvallen werd door zijn flauwte.

— Het adres van die oude heer, als ik u verzoeken mag, zei Raffles, zijn opschrijfboekje te voorschijn halende.

— Rue Lepic 17, antwoordde Delarue.

— Dat is op Montmartre, en hier een heel eind vandaan, zei Raffles glimlachend.

— Maar ik zeg u dat hij op het ogenblik nog in het hospitaal ligt.

— Dat weet ik, maar misschien kan zijn vrouw mij wel iets mededelen, dat belangrijk is.

Delarue keek Raffles eens schuin aan, en zei toen spottend:

— Wat zij u ook zou kunnen mededelen, gij zoudt daar bitter weinig aan hebben, want het zou u niet verder brengen, en u niet op het spoor voeren van de dieven. Wat helpt het, bijvoorbeeld, of wij al weten dat de hond vergiftigd is. Natuurlijk is dat door de inbrekers gedaan. Maar wat hebben wij aan die wetenschap? Diezelfde daders zullen Leduc wel opium hebben ingegeven; maar ik vraag alwéér, welk nut wij uit die kennis kunnen trekken. Neen, het is een hopeloze zaak, en ik voor mij, denk ze dezer dagen op te geven. Laat een ander er zijn tanden maar op breken. Er wachten gewichtiger zaken op mij.

Raffles had zijn mond al open gedaan om iets te zeggen, maar hij bedacht zich,

en zei alleen maar binnensmonds:

— Neen, Delarue is toch werkelijk niet snugger. Mij dunkt dat het toch voor de hand ligt, nu, wij zullen aanstonds wel zien.

Hij had nogmaals 'n blik op zijn polshorloge geworpen. Nu keerden de mannen op hun schreden terug en zagen juist de laatste beambten in de verte verdwijnen, om in een of ander restaurant of « bouillon » te gaan lunchen.

Zij traden het gebouw binnen, deden tien of twaalf passen in de brede voorang, gingen door de tochtdeuren en stonden nu in de eigenlijke vestibule.

Op het eerste gezicht leek het of er niets bijzonders was gebeurd.

De dagportier dreutelde op en neer met zijn handen op zijn rug, met zijn uniformpet schuin op het grijze hoofd. Bonnard, de hoofdkassier, maakte achter zijn gesloten loket een paar berekeningen, met zijn bril ver op het puntje van zijn neus en langzaam kauwend op een belegd broodje, waarvan nog een exemplaar op een papier voor hem lag.

Voorts waren alle loketten verlaten, evenals de lessenaars.

Raffles keek even langs de verschillende afdelingen, die zich in een waaiervorm rondom de grote vestibule bevonden, en toen bleef zijn blik gevestigd op de eerste deur van ijzervlechtwerk, met haar stevig, ijzeren raam.

Hij bekeek het slot en zag aanstonds dat er niet het geringste aan verwrongen of geforceerd was. Het was klaarblijkelijk geopend met een sleutel die er op paste, of althans met een ander die uitmuntend was nagemaakt.

Raffles boog zich met een vriendelijke glimlach op het gelaat door het loket, waarachter Bonnard aan zijn lunch was en vroeg:

— Dit was immers de deur, mijnheer, die gij vindt open staan, gisterochtend?

De oude beambte schrikte op van zijn papieren, keek Raffles eens verbluft aan en gaf toen ten antwoord:

— Dat is zo, mijnheer. Mag ik weten wie gij zijt?

— Een belangstellende collega van mijnheer Delarue, mijnheer Bonnard,

antwoorde Raffles. Ik kom uit Londen, ik hoorde van deze zaak, en zij boezemde mij aanstonds het grootste belang in. Wilt gij mij toestaan even binnen te komen, ik zou gaarne die kast eens bezien.

— Ga uw gang, mijnheer, antwoordde Bonnard vriendelijk.

Raffles trok de ijzeren deur naar zich toe, stapte de kooi binnen, en liep dadelijk toe op de tamelijk grote brandkast, die voor de helft in de muur gemetseld was.

Met kennersoog bezichtigde hij het meubel en zag dadelijk, dat de kast geopend was door mannen van het vak, die zich bediend hadden van de allerlaatste hulpmiddelen.

Raffles had nauwelijks een minuut nodig voor dit onderzoek, wendde zich toen weer tot Bonnard en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar is het niet zeer onvoorzichtig, zo veel geldswaardige papieren te laten liggen in de brandkast?

— Waarvoor dienen brandkasten dan anders, vroeg de oude Bonnard brommerig. Ik heb altijd gedacht, dat men die gebruikte om er zijn geld in te bewaren. U ziet verder dat de ramen van dikke tralies zijn voorzien. Tenslotte was er een nachtwaker, met een hond nogal. Wilt gij mij eens zeggen wat men nog meer verlangt om zijn geld te beveiligen?

— Dat is waar, zei Raffles met een kort lachje. Maar men heeft het de dieven wel erg gemakkelijk gemaakt, door niet eens de nummers van de biljetten te noteren.

— Dat zou de volgende dag gebeurd zijn, en het is een noodlottig toeval, dat de inbraak juist de nacht tevoren plaats vond.

Raffles schudde het hoofd en zei langzaam:

— Het is geen toeval, mijnheer Bonnard. Aan soortgelijke toevallen geloof ik niet, maar wij willen eerst nog eens verder zien. Dat raam, mijnheer Delarue?

De detective, die een beetje ongeduldig terzijde was blijven staan, bracht Raffles zwijgend door een zijgang, die

zich naast de grote middentrap bevond, naar de achterkant van het huis en bracht hem tot voor een tamelijk hoog, openslaand raam.

Het raam keek uit op een vrij morsige binnenplaats, die door een muur van omstreeks twee meter hoog omringd was. Aan de andere zijde van die muur verhieven zich de bomen van een andere tuin of binnenplaats, die tot een openbare school bleek te behoren.

Toen Raffles dit alles in zich had opgenomen, onderzocht hij aandachtig het rolluik. Het bleek van zwaar, gegolfd ijzer vervaardigd te zijn, en het liep vlak voor het raam langs twee geleidstaven. Raffles zag direct dat er zelfs geen krasje op het ijzer te zien viel en hij stelde zich zelf de vraag hoe het, zelfs door de knapste vakman, mogelijk was geweest, dit rolluik van de buitenzijde af te openen, terwijl de ramen naar binnen opengingen. En van die ramen was zelfs geen ruit uitgesneden.

Niet zodra had Raffles dit bespeurd, en gezien op welk een onbeholpen wijze men de bovenste schoot van de spanjolet had losgeschroefd, teneinde aan braak te doen geloven, of hij zei afgemeten tot Delarue:

— Mijn waarde collega, ik stel genoeg vertrouwen in uw bekwaamheid, om geen ogenblik te betwijfelen, of ook gij zijt tot de slotsom gekomen, dat de inbrekers niet hebben ingebroken, maar eenvoudig zijn binnengelaten. Dit luik is geopend door iemand die de bewerking ervan kende.

— Dat is zo, aan die mogelijkheid heb ik ook gedacht, zei Delarue. Maar ik moest die gedachte wel laten varen, omdat ik anders had moeten aannemen, dat hier iemand in het bankgebouw was achtergebleven, nadat Legrand het reeds had verlaten.

— Welnu, waarom neemt gij dat dan niet aan?

— Omdat ik dan tegelijkertijd zou moeten aannemen, collega, dat mijnheer Legrand dronken was geweest of zijn ogen niet had gebruikt. Wijs mij een plek in het kantoor waar men zich verscholen kan houden. Toch zeker niet onder een van de bureaus? Toch niet in een

kast vol planken?

— Zijn er geen kleerkasten?

— Er is er een, en mijnheer Legrand zegt, dat hij ze geopend heeft, zoals hij trouwens steeds doet, en dat die kast leeg was.

Raffles keek enkele minuten peinzend voor zich uit en hernam toen:

— Heeft mijnheer Legrand zich ook overtuigd of dit rolluik gesloten was voor hij heenging?

— Ik zeg u toch dat hij geen raam of deur overslaat, antwoordde Delarue ongeduldig. Hij is zelf veel te bang voor inbraak ondanks dat hij, naar ik achteraf heb gehoord, tegen braak en diefstal verzekerd is.

Heel even flitste het in de ogen van Raffles, toen hij hernam:

— Hij krijgt dus alles vergoed, wat er eergisternacht gestolen is?

— Tot op de laatste centime, en bovendien nog de waarde van de beschadigde brandkasten.

Raffles bestudeerde de punten van zijn schoenen, wierp nog een blik naar buiten, staarde naar de muur aan de overzijde van de rommelige binnenplaats en zei toen schijnbaar onverschillig:

— Door die school kan men al heel gemakkelijk zijn binnengekomen; is dat onderzocht?

— Gij hebt niet met kinderen te doen, collega, antwoordde Delarue een weinig geprikkeld. Natuurlijk is dat onderzocht en er is geen twijfel aan of de deur van het schoolgebouw is geforceerd. De inbrekers zijn over de binnenplaats en vervolgens over die muur geklommen.

— Wel, dan is de zaak zo helder als glas.

— De hele zaak is inderdaad doodeenvoudig. Wat er aan ontbreekt, is alleen nog maar de arrestatie van de daders. En als gij die in handen krijgt, nu, dan geef ik een rondje. Weet gij nu genoeg?

— Ik weet tenminste al heel wat, antwoordde Raffles effen. Ik houd u niet langer op, collega. Als ik het mij goed herinner, wilde gij mijnheer Legrand nog enige vragen stellen.

— Alleen maar om hem zijn zin te geven, bromde de detective. Dan naar

ik voorlopig afscheid van u en ik laat u volkomen vrij, iedereen te ondervragen, die gij maar wilt. Zal ik het genoeg hebben, u later nog terug te zien?

— Dat hoop en verwacht ik stellig, collega, antwoordde Raffles, terwijl hij Delarue de hand drukte, die zich haastig verwijderde.

Raffles keek hem een oogenblik zwijgend na, en mompelde:

— Nu ben ik de draad weer plotseling kwijt, wat betreft de snuggerheid van die man, of ben ik het ditmaal soms zelf, die...

Raffles voltooide zijn alleenspraak niet maar bekeek nogmaals het stevige rolluik, liet het een paar maal op en neer gaan, zag dat het luik pas gesmeerd was, zodat het volstrekt geen geluid maakte bij het op- en neerlaten, en bromde tenslotte heel zacht voor zich heen:

— De zaak is nu maar te ontdekken, wie dat rolluik heeft geopend voor de dieven. En om dat te weten, moest ik maar eens kennis gaan maken met mijnheer Legrand, die zich voor zulk een hoog bedrag tegen inbraak verzekerd heeft. Ook het beste paard struikelt wel eens.

HOOFDSTUK IV

OOK HET BESTE PAARD STRUIKELT WEL EENS

Raffles wandelde langzaam terug door de gang naar de vestibule, kuierde naar het loket, waarachter de oude kassier nog altijd gezeten was, en vroeg vooroverleunend, op vertrouwelijke toon:

— De zaken gaan hier zeker goed, mijnheer Bonnard?

Mijnheer Bonnard beet een grote hap van zijn lunchbroodje, keek Raffles met zijn kleine oogjes een beetje wantrouwend aan, en antwoordde toen met volle mond:

— De zaken gaan zo goed als het maar kan, mijnheer.

— Prettig, om dat te horen, hernam Raffles met een bemoedigend knikje. Bent u al lang bij mijnheer Legrand in dienst, als ik vragen mag?

— Vier jaren, mijnheer.

— Is mijnheer Legrand getrouwd?

— Neen. Hij heeft een vriendin. Heeft dat iets met de diefstal te maken?

— Dat hangt van de vriendin af, antwoordde Raffles droogjes.

Bonnard had juist opnieuw een hap willen nemen, maar het broodje bleef halverwege tussen het tafelblad en zijn mond steken, en hij vroeg verbaasd:

— Wat moet dat betekenen?

— Och, het is maar een grapje. Zegt u mij eens, mijnheer Bonnard, was het uw plan de cijfers van de bankbiljetten eergisteren op te nemen?

— Natuurlijk was ik het van plan. Ik doe dat altijd, als de biljetten niet onmiddellijk weer het huis uitgaan.

— Wie of wat belette u dat dan gisteren direct te doen?

— Wij hadden het die dag zeer druk, en mijnheer Legrand zei dat het wel tot de volgende dag kon wachten.

— Wie deed de biljetten in de kast?

— Dat deed ik zelf natuurlijk, mijnheer. Mijn betrekking is die van hoofdkassier.

— Bleef die grote brandkast overdag wel eens openstaan?

— Nooit. Telkens wanneer ik er iets in te doen had, opende en sloot ik de deur zelf.

— Komt mijnheer Legrand wel eens naar uw afdeling?

— Niet vaak.

— Maar het gebeurt dan toch wel eens. Toen gij eergisteren de Bank verliet, en hem de sleutels overhandigde, hebt gij hem toen met eigen ogen de bank zien verlaten?

— Inderdaad, antwoordde Bonnard langzaam, en ik mag een staart krijgen, als ik begrijp wat al dat gevraag mag betekenen.

Met die woorden onthoofdde hij een tweede broodje, met zulk een ruk, dat de kruimels overal heenvlogen.

— Maar mijnheer Delarue heeft u immers gezegd, dat ik veel belang stel in de zaak, zei Raffles. Gij moet bedenken, dat zulke mooie inbraken in Engeland niet veel voorkomen. Geeft mijnheer Legrand veel geld uit?

Bonnard gaf geen antwoord.

Hij keek de trager over zijn bril heen een poosje bestraffend aan en schoof toen heel bedaard het ijzeren luikje voor zijn loket dicht, zonder verder nog een woord te zeggen.

— Zo ooit, dan kan men hier van een veelbetekenend gebaar spreken, merkte Raffles voor zichzelf op. Nu, dan zullen wij het zonder deze oude knorrepot moeten stellen. Ik zal achter de waarheid komen, ondanks alles.

Met dat vaste besluit verliet Raffles het bankgebouw, na eerst nog vlug het gehele gebouw te hebben doorlopen, zowel wat de verdieping gelijkvloers als de eerste verdieping betrof en begaf zich naar het eerste het beste restaurant, want zijn maag begon er hem aan te herinneren, dat het uur van de lunch, of, zoals men hier zegt, het déjeuner al lang geleden geslagen had.

Hij at snel, liet een taxi bestellen, sprong er in en reed terug naar de Porte du Pré Saint Gervais, zond daar de auto weg en legde het overige gedeelte van de weg te voet af.

Hij vond Brand verdiept in de lezing van het jongste nummer van de *Matin*.

Brand sprong op en wierp het blad weg, vragende:

— Hoe is het gegaan? Nam hij werkelijk je medewerking aan?

— Ik kan niet zeggen, dat hij het met geestdrift deed, maar hij deed het dan toch, antwoordde Raffles lachend.

— Ik kan je zeggen, Edward, dat ik een paar onaangename uurtjes heb doorgebracht. Jij ging hier heel optimistisch vandaan, maar ik vreesde dat mijnheer Chaudois de zaak wel eens anders kon

opvatten dan jij, en je dadelijk zou laten arresteren.

— Daar had hij dan ook in het begin veel lust in, amice. Maar ik heb het zo ver niet laten komen, zei Raffles met een lachje. Naderhand betoonde hij zich een echte man van de wereld, en ik weet zeker, dat ik althans gedurende acht dagen niets van hem te vrezen heb. Hij van zijn kant verwacht natuurlijk, dat ik mijn woord zal kunnen houden, en hem de daders in handen zal spelen.

— En geloof je, dat je al weet wie ze zijn?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, maar ik geloof wel ze wel dra te kunnen aanwijzen. Of hetgeen men in rechtskundige kringen noemt: « de auctor intellectualis ».

— Maar dat is prachtig, riep Brand opgewonden uit. En wie zou dat dan volgens jou zijn?

— Alphons Legrand, als ik mij niet vergis, luidde het onverwachte antwoord.

Brand uitte een kreet van verbazing, en viel in een stoel neer.

— Maak je er een grapje van? vroeg hij eindelijk ademloos.

— Volstrekt niet. Ik heb alle reden om te vermoeden dat mijnheer Legrand de hele inbraak geënceneerd heeft.

— Maar waarom dan toch? vroeg Brand op een toon vol ongeloof.

— Omdat hij tot een gelijk, en zelfs een hoger bedrag verzekerd is, mon cher antwoordde Raffles bedaard.

— Je zult toch betere aanwijzingen hebben, hoop ik?

— Meer dan voldoende. Luister maar. Zelfs die Delarue, die toch zeker het buskruit niet heeft uitgevonden, ziet wel in, dat de dieven door een medeplichtige het huis zijn binnengedrongen. Alles wijst daar op. De vraag is nu maar, wie die medeplichtige geweest kan zijn. De dagportier is het niet, want de man kon een uitstekend alibi aanvoeren, waar geen speld tussen te krijgen is. De nachtwaker heeft er maar ternauwernood het leven afgebracht, en valt dus geheel en al buiten bespreking. Het rolluik is pas onlangs zwaar geolied, op-

dat het geruisloos zou lopen, en dat kan alleen gedaan zijn door iemand, die daartoe gelegenheid had.

— Dat alles wil ik toegeven, Edward, maar ook dat is nog niet voldoende, om Legrand van zulk een ernstig misdrijf te betichten.

— Luister dan maar verder. Bij hoge uitzondering waren de nummers van de bankbiljetten niet dezelfde dag genoteerd, en dat werd nagelaten op bevel van Legrand. Het staat vrijwel vast, dat alle beambten het gebouw voor half zes hadden verlaten. Legrand deed zelf de ronde, volgens zijn eigen bewering. Hij keek zelf in de kasten, zoals hij gewoon was te doen. Zeg mij dan eens, wie anders dan hij het rolluik had kunnen openen, en vergeet dan vooral niet, dat mijnheer Legrand een dure vriendin heeft en veel geld over de balk gooit. Zijn kassier wilde dat wel niet bekenen, maar het is zo.

— Je moet mij even tijd laten om erover te denken, verweerde Brand zich. Het overstelpt mij, om je de waarheid te zeggen, ik geloof er niet erg aan. Bedenk eens welk gevaar Legrand loopt, door zulke streken uit te halen. Want je zult toch wel niet durven volhouden, dat hij zijn eigen brandkast heeft vernield.

— Daarvan kan inderdaad geen sprake zijn. Het is het werk van bekwame vaklieden.

— Daar zie je het zelf, riep Brand op een toon van zegepraal. Hij moet dus medeplichtigen in de arm hebben genomen, die hem ieder uur van de dag en nacht kunnen verraden, en hem kunnen bedreigen met openbaarmaking.

— Daartegen zal een slimme, oude rot als Legrand, wel de nodige maatregelen hebben genomen, merkte Raffles op. De indringers zullen trouwens zelf wel verstandiger zijn. Want aan een anonieme aanklacht zal de politie natuurlijk geen aandacht wijden. Zij moeten zelf ten tonele verschijnen, hun inbraak blijft er niet minder een inbraak om, en zij zullen voor jaren de gevangenis ingaan.

Brand bleef geruime tijd in gedachten voor zich uit staren, spelend met het blad van de «*Matin*», dat hij had op-

genomen, en zei toen:

— Ik kan het steeds nog maar niet geloven. Waarom zou hij dat doen? Hij is toch rijk, de zaken gaan toch goed?

— Dat is nog zeer de vraag, Charles. Overigens denk ik er niet aan, om de zaak nu als opgehelderd te beschouwen. Ik zelf wens betere bewijzen, en die zal ik weten te krijgen ook.

Raffles liep een paar stappen heen en weer in het grote vertrek, en bleef eensklaps voor Brand stilstaan, met de woorden:

— Ik moet zekerheid hebben. Ik ga weer terug, om de toestand nauwkeurig op te nemen. En is dat nog niet voldoende, dan zal ik mij laten aanwerven bij het personeel.

Brand floot zacht voor zich heen, en zei toen, langzaam het hoofd schuddend:

— Ik weet nog heel wat minder van de zaak af dan jij, Edward, maar een zeker voor gevoel zegt me, dat je op een dwaalspoor bent, ik geloof niet, dat Legrand de hand in het spel heeft. Stil maar, ik steun die uitspraak op niets. Het is louter een ingeving van mij. En ik denk, dat de uitkomst mij ditmaal in het gelijk zal stellen.

— Wij zullen zien, amice, hernam Raffles bedaard, raadpleegde zijn horloge en zag dat het nog geen half drie was. Dat was nog tijd genoeg, zo meende hij, om de nodige maatregelen te nemen. Hij begreep evenwel, dat het noodzakelijk zou zijn, de oude Bonnard in het geheim te nemen, althans gedeeltelijk, want hij zou wel de man zijn, die iets te zeggen had over het aannemen van personeel.

Maar om te beginnen wilde Raffles nogmaals een onderzoek instellen en dat wel zo spoedig mogelijk.

Hij nam zijn overjas weer over de arm, wierp een blik in de spiegel, tenslotte zich te overtuigen, dat zijn vermomming niet geleden had, en zei tot Brand:

— Ik ga er nog eens op uit, Charles, en ik beloof je dat ik je aanstonds de uitslag zal komen melden van het onderzoek. In ieder geval kom ik je halen om te eten in het café «*La Paix*».

Voor Brand nog iets had kunnen opmerken, was Raffles alweer verdwenen.

Hij behoorde nu eenmaal tot die naturen, die geen rust of duur kennen, voor zij een plan, hetwelk zij hebben opgevat, tot het einde ten uitvoer hebben gebracht, hoe groot en talrijk ook de hinderpalen zijn.

Hij nam zo gauw mogelijk weer een taxi, en reed opnieuw naar de Rue de Fleurus. Dezelfde agent stond nog altijd op post voor het Bankgebouw, om een onbegrijpelijke reden en zonder blijkbaar nut.

Raffles liep de steeds openstaande deur binnen, betrad de vestibule en sprak even met de dagportier, die volstrekt geen bezwaar maakte hem aanstonds naar de achterzijde van het huis te brengen, zodra Raffles zijn voorgewende kwalliteit had genoemd.

Daar liet de man hem alleen en Raffles begon opnieuw zijn onderzoek, maar ditmaal met de grootste nauwkeurigheid. Hij zocht op de vloer in de buurt van het raam, waardoor de bandieten waren binnengekomen en kroop over de grond, met zijn vergrootglas in alle hoeken turend, maar, helaas, werksters waren reeds tweemaal hier bezig geweest, want alles blonk van helderheid, en hij vond niets, geen voetstap in het stof, geen vingerafdruk.

Toen opende hij het achterraam, en stapte naar buiten op de binnenplaats.

En hier was hij nauwelijks vijf minuten aan het rondsnuffelen, of hij slaakte een lichte kreet van blijdschap.

Hij had zich gebukt en iets opgenomen, dat in de buurt lag van een oude lap, waarschijnlijk het overblijfsel van een zonnenscherm, dat zijn vondst tot nu toe waarschijnlijk bedekt had.

Het was niets anders dan de helft van een van die manchetknopen, zoals men ze gebruikt in slappe manchetten, en die door een kettinkje verbonden zijn.

Raffles onderzocht zijn vondst direct nauwkeurig.

Er viel niet aan te twifelen of de knoop was nog nieuw en het kettinkje met de helft van de knoop kon daar onmogelijk langer dan een paar dagen hebben gelegen, daar anders vocht en vuil het wel zou hebben aangetast.

Het was een knoop van goedkoop

maaksel, van koper, en zo onsterk, dat de minste ruk het moest doen breken. Het was een bazarknoop en een heer in de ware betekenis zou zulk een lor zeker nooit willen dragen.

Raffles vroeg zich af, of Legrand nu werkelijk de man was, om zich te vergenoegen met zulk een ding, nagemaakt goud, dat zeker nauwelijks vijftig franc had gekost. Zijn overtuiging begon reeds te wankelen, maar vaster dan ooit nam hij zich voor, de zaak tot klaarheid te brengen.

Hij deed het halve knoopje met het stukje ketting in een papiertje, en stak dit in zijn portefeuille.

Hij begaf zich naar de vestibule, nam de dagportier terzijde, en verzocht de man mijnheer Bonnard naar hem toe te zenden. Het zou slechts voor een paar minuten zijn.

De man liet Raffles in een spreekkamer, waar Bonnard zich een ogenblik later bij hem voegde, een beetje ongeduldig en niet zeer geneigd, om opnieuw een gesprek te beginnen met die Engelse pottenkijker, die het helemaal aan het verkeerde einde had.

Raffles had de deur gesloten, knipte nu het rode blokkade lichtje aan. Hij begon glimlachend:

— Twee woorden met u, mijnheer Bonnard. Zoëven heb ik u kregel gemaakt, door u mijn vermoedens wat al te duidelijk kenbaar te maken. Laten wij zeggen, dat ik er op terug kom. Ik heb zoëven een ontdekking gedaan, die ... misschien wel in staat zou zijn om mijn mening in geheel andere richting te brengen. Ik wil op de man afgaan, mijnheer Bonnard, en dus, het staat vast dat iemand die zich heeft laten insluiten het venster heeft geopend voor de dieven. Acht u iemand van uw personeel daartoe in staat?

Mijnheer Bonnard rukte heftig aan zijn bril, en barstte toen uit:

— Zo iets zult gij mij nooit doen zeggen, mijnheer. Ik stel te veel vertrouwen in mijn jongelui.

— Dat is een prachtbeginsel, mijn waarde heer, maar men doet toch misschien wel eens beter, zijn medemensen niet te overschatten. Kijk eens wat ik

zoëven bij het achterraam vond? Kunt gij u herinneren of een van uw klerken of loketbeambten zulk een knoopje droeg?

Bonnard keek verbluft naar het ketinkje met de knoophelft, dacht ingespanssen na, zijn voorhoofd vol rimpels en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Dat kan ik mij niet herinneren. Zulke dingen draagt men immers in slappe overhemden?

— Ja, en ze zijn heel onpractisch, antwoordde Raffles. Als gij dan dit stukje knoop niet herkent, weet gij misschien te zeggen of een van uw jongelieden gisteren of vandaag op het kantoor terug is gekeerd met een paar splinter-nieuwe manchetknopen?

— Ik zou niet weten wie, antwoordde Bonnard. Ik geloof dat uw onderzoek een geheel verkeerde richting uitgaat, mijn waarde heer.

— Mijnheer Bonnard, het is een zaak van groot belang, ging Raffles voort, zonder op die woorden acht te slaan. Daarom doe ik een dringend beroep op uw medewerking. Het moet u gemakkelijk vallen, dunkt mij, eens een ronde te maken, en op de manchetten der jongelui te letten. Kijk alleen maar naar een paar knopen die glinsteren van nieuwhed. En kijk maar niet naar goedkope vodden, want de man die dit stukje knoop verloor, heeft nu heus geld genoeg om zilveren of zelfs gouden knopen te kopen.

Een ogenblikke keek Bonnard de zogenaamde detective verbluft aan, maar toen stond hij vastberaden op, en zei, zijn jas dichtknopende:

— Mijnheer, ik beloof u te doen wat gij mij daar gevraagd hebt. Weest zo goed hier te wachten, misschien kan ik het u over een half uur mededelen, maar de hemel geve, dat u zich vergist.

Hij verliet het vertrek schijnbaar kalm, maar Raffles zag hoe zijn hand trilde die de deur opende, en hij hoopte dat de oude kassier zich niet zou ver-raden.

Het wachten duurde korter dan hij gedacht had, want reeds twintig minu-ten later trad de hoofdmanier weer bin-

nen, met alle kentekenen van een heftige opwindung, en viel dadelijk met de deur in huis, zodra hij deze achter zich gesloten had.

— Ik heb hem. Het is Jean Lafitte.

— Niet te overhaast, mijnheer Bonnard, kalmeerde Raffles hem met een glimlach. Zover zijn wij nog niet. Had mijnheer Lafitte nieuwe manchetknopen.

— Gij hebt er toch geen aanmerking op gemaakt? vroeg Raffles verschrikt.

— Ik heb mij weten in te houden, mijnheer, maar het kostte mij moeite genoeg, dat verzeker ik u. Hij had ook een splinternieuw overhemd aan, ofschoon het vandaag pas woensdag is. Wie heeft er ooit van gehoord, dat een eenvoudige bankbediende tweemaal per week een schoon overhemd kan aantrekken? En een nieuwe das en nieuwe schoenen met inzetstukken. En mijnheer was geparfumeerd als een cocotte.

— Staat die mijnheer Lafitte anders goed bij u aangeschreven?

— Daar kan ik niet over roemen. Lui, brutaal en slordig. Om u de waarheid te zeggen, ik ging al rond met de gedachten, hem bij mijnheer Legrand voor ontslag voor te dragen. Hij is ongeveer vijf maanden hier, en hij kwam op aanbeveling van zijn oom. Dat is iemand die zijn neefje zeker niet goed schijnt te kennen. Wat denkt u nu te doen?

— Voorlopig niets, mijnheer Bonnard. Althans dingen die u weinig belang zullen inboezemen. Ik wil dat jongemens volgen, en ik verzoek u dringend, tegen niemand iets te zeggen van dit onderhoud, daar het anders wel eens onmogelijk kon blijken, die mijnheer Lafitte tot een bekentenis te brengen. Beloof gij het mij, dat gij zult zwijgen?

— Ik beloof het u.

— Dan doe ik u op mijn beurt de toezegging, dat ik u onmiddellijk op de hoogte zal brengen, zodra ik iets van betekenis gehoord heb. Adieu, en ik dank u hartelijk voor uw hulp. Misschien komt het nog zo ver, dat een Engels detective, deze zaak tot klaarheid brengt. En nu houd ik u niet langer van uw werk.

Raffles drukte de oude heer in brand

en verliet een ogenblik later het bankgebouw.

Op de stoep stond hij even stil, en mompelde voor zich heen:

— Zou het voorgevoel van Brand dan

werkelijk bewaarheid worden? Zou Legrand er niets mee te maken hebben? Het zou kwetsend zijn voor mijn eigen liefde, en ik kan mij alleen maar troosten met de overtuiging, dat zelfs het beste paard wel eens struikelen kan.

HOOFDSTUK V

EEN ONVERWACHTTE ONTDEKKING

Een blik op zijn horloge overtuigde Raffles, dat hij niet al te veel tijd meer had, misschien had die Lafitte hem wel in de vestibule gezien, en dan was het allereerst nodig, dat hij zijn uiterlijk veranderde.

Was de jongen onschuldig, des te beter voor hem, en als hij het niet was, en de hand in de zaak had gehad, dan zou hij vroeg of laat wel weer in aanraking komen met zijn medeplichtige.

Raffles haastte zich zo veel hij kon naar het kleine huis terug, buiten de stad, en stelde Brand met enkele woorden op de hoogte van zijn vondst en van zijn voornemens.

Zo snel mogelijk veranderde Raffles zijn uiterlijk, stak zich in rok, deed een wollen das om, trok daarover zijn overjas aan, in welks zak hij een alpino-mutsje verborg, dat hem misschien te pas kon komen.

Henderson had intussen opdracht gekregen de auto gereed te houden; het benzinereservoir werd tot aan de rand gevuld, omdat men niet kon weten, wat er nog zou gebeuren.

De reus zelf stak zich in zijn eenvoudige, weinig opzichtige uniform en zou de wagen besturen volgens de aanwijzingen van Raffles. Snel werden de nodige seinen afgesproken en de auto reed weg. Het was hoog tijd, want toen de wagen stopte, niet ver van het bankgebouw, sloeg juist het kwartier en had Raffles dus nog maar net de tijd, de vestibule binnen te gaan, echter voordat hij zich nog voorzien had van een

lange, gitzwarte baard, die hem volkomen onherkenbaar maakte.

Hij liep regelrecht toe op het loket van de hoofdkassier en schoof hem een papiertje toe, waarop geschreven stond:

— Ik ben de Engelse detective. Houd u alsof gij een zaak met mij te bespreken hebt. Wijs mij zonder dat het opvalt Jean Lafitte aan. Schrijf het op.

Het moet gezegd worden, dat de oude Bonnard zijn rol goed speelde, want hij nam bedaard een aanvraagformulier, en schreef daarop:

— Een zwart, klein ventje. Hij zit aan een afzonderlijke tafel, rechts van de brandkast.

Raffles keek schijnbaar onverschillig naar de aangeduide plek.

Hij zag een bleek, fijnbesneden gezicht, maar dat reeds de sporen droeg van een ongeregeld leven. Het haar begon reeds een weinig te dunnen, ofschoon hij ternauwernood vijf-en-twintig jaar kon zijn. Hij droeg een gloednieuw pak, maar dat klaarblijkelijk in een confectiezaak gekocht was. De das was volgens de nieuwste mode, en het haar was keurig gescheiden. Door zijn gouden bril had de jongeman slechts even opgekeken naar de bezoeker met de zwarte baard, die zeker om inlichtingen kwam, waarna hij weer kalm aan zijn werk ging.

Die paar seconden echter waren voor Raffles méér dan voldoende geweest, om zich de gelaatstrekken van de jongeman onuitwisbaar in zijn geheugen te prenten.

Hij knikte de oude kassier toe, verliet het bankgebouw, stapte in de auto en ontdeed zich daar tersluiks van de lange baard, waarop hij Brand een beschrijving gaf van het wild dat nu gevolgd moest worden.

Toen Raffles zweeg, zei Brand.

— Maar als die jongen werkelijk medeplichtig is, dan geeft hij getuigenis van een buitengewone brutaliteit, door kalm naar de Bank terug te gaan, en daar zijn werk te hervatten, alsof er niets gebeurd is.

— Dat is geen brutaliteit, Charles, dat is eenvoudig schrander overleg, gaf Raffles ten antwoord. Het is toch duidelijk, dat die knaap dadelijk ieders wantrouwen op zich zou hebben gevestigd, als hij na de misdaad was weggebleven. Stil daar is onze man. Opgepast.

Door de voorruit van de auto konden Raffles en Brand de straatdeur van het bankgebouw in het oog houden. Lafitte was zoëven te voorschijn gekomen, terwijl hij zijn lichtgrijze demi dichtknoopte en naar een auto uitkeek.

Er kwam juist een taxi aanrijden, de jongeman gaf een adres op, en sprong in de wagen, die dadelijk wegreed.

Raffles behoefde slechts even tegen de ruit te tikken en Henderson door een gebaar te kennen te geven, de taxi te volgen.

— Dat is ook al een weelde, die het jongemens zich een paar dagen geleden nog niet veroorloofd zou hebben, en zeker niet tegen het einde van de maand, bromde Raffles.

— Wat zou hij nu gaan doen? vroeg Brand.

— Ik denk dineren, antwoordde Raffles lachend. Wij zullen het aanstonds wel zien.

Het was duidelijk, dat Lafitte overmoedig was, want tien minuten later stond de taxi alweer stil voor een huis in de Rue Rousselet.

Aan een zeker eigenaardig iets was het onmiddellijk te zien, dat het een van die familiepensions was, waaraan Parijs zo rijk is, nu het aantal studerende uit andere landen steeds groter wordt.

Zonder zich zelfs een enkele maal om te draaien, ging Lafitte de kostspoor

binnen. Raffles liet hem kalm gaan, begrijpend, dat dit het huis moest zijn, waar de man met de nieuwe mancheknoppen op het ogenblik woonde.

Hij werd te meer bevestigd in die mening, omdat Lafitte zijn taxi had laten wachten. Er verstreek een kwartier ongeveer en toen keerde Lafitte terug, maar nu was hij in rok, het hoofd gedekt met een hoge hoed.

Hij was dus blijkbaar van plan in de stad te gaan dineren.

Zonder in het minst acht te slaan op de limousine, die aan de overzijde een vijftal meters terug, stond te wachten, stapte Lafitte opnieuw in zijn taxi, waarvan de chauffeur in een niet al te rooskleurig humeur scheen te zijn, en de wagen reed al weer weg.

Ditmaal duurde de rit wat langer.

De taxi reed de grote Boulevard op, volgde die tot aan de « Madeleine », sloeg de Rue de l'Opéra in, bereikte de Place de la Concorde, en reed de Champs Elysées in.

Niet ver van de Place de l'Etoile stopte de auto, voor een pas gebouwd hotel, het « Critérion » geheten, en dat beroemd, misschien zelfs wel berucht was, wegens zijn duurte.

Raffles kende het, hij wist dat men er voortreffelijk at, dat er een dancing was, een zeer moderne jazz-band, en zijn vermoeden werd zekerheid, dat er met mijnheer Lafitte zonderlinge dingen moesten zijn gebeurd, die hem in staat stelden, zijn culinaire behoeften te bevredigen in een peperdure eetgelegenheden als het « Critérion ».

Raffles zag hoe Lafitte de chauffeur betaalde en afdankte. Hij was dus blijkbaar van plan daar voorlopig te blijven.

— Wacht een ogenblik, James, zei Raffles, het portier openend. Ik moet zien of hij alleen is of misschien een afspraak heeft gemaakt.

Hij stapte uit en volgde Lafitte op een veilige afstand. Deze was de vestibule reeds binnengetreten.

Geruisloos lopende chasseurs kwamen dadelijk aanschieten en hielpen Lafitte van zijn overjas en hoed af, om die naar de vestiaire te brengen. Het scheen alsof de jonge man zich in deze omgeving

reeds geheel op zijn gemak voelde.

Hij schikte zijn dasje nog eens terecht voor een der reusachtige spiegels en trad toen de eetzaal binnen, die als het ware fonkelde van licht en kristal.

Hij scheen een ogenblik besluiteloos te blijven staan als zocht hij naar iemand, raadpleegde het fraaie, platte horloge, dat hij aan zijn pols droeg, vergeleek het met de klok, wandelde kalmppes tussen de tafels door, maar verhaastte eensklaps zijn schreden, en liep toe op een tafeltje niet ver van het podium, waarop het strijkje had plaats genomen, dat zachte souper-muziek liet horen.

Raffles, half verborgen achter een van de zware pilaren, zag hoe Lafitte toeliep op een man, die daar was gezeten en hem, als een oude bekende, de hand drukte, ofschoon de ander zich niet al te uitbundig betoonde.

Raffles voelde een schok van verrassing door zijn lichaam gaan.

Hij had het gelaat van de man, ofschoon deze blijkbaar zijn uiterlijk had willen veranderen, op het eerste gezicht herkend.

Degene die daar met een slap handgebaar de jonge Jean Lafitte begroette, was niemand anders dan Arthur Lupin, de Franse bandiet.

Aanstands werd Raffles nu de toedracht duidelijk.

Raffles nam zich voor, die twee te volgen zolang het nodig zou zijn, met het geduld van een kat, totdat hij eindelijk zijn slag zou kunnen slaan.

En ditmaal, dat nam hij zichzelf voor, zou zijn doodsvijand hem niet ontsnappen.

Het scheelde niet veel, of hij kreeg medelijden met die domme blaag, die jonge Lafitte, die zich in een onbewaakt ogenblik tot medeplichtige had gemaakt van een bandiet als Lupin. Hoe groot zou zijn eigen aandeel wel geweest zijn? Zou Lupin hem niet met een paar duizend franc hebben afgescheept?

Hij keek van uit zijn schuilhoek naar het gelaat van zijn tegenstander en las er niets anders op dan verveling en minachting. En Jean Lafitte was dan ook wel een minderwaardig gezelschap voor

een man als Lupin. Zeker was hij een van die gedegeneerde producten van de moderne, al te snel levende tijd, die tot iedere prijs willen genieten, zelfs al zouden zij daarvoor misdadiger moeten worden.

Raffles had onmiddellijk zijn plan gemaakt.

Het was volstrekt noodzakelijk, dat hij hoorde, wat die beide mannen daar te samen bespraken, maar dat zou onmogelijk zijn, wanneer hij als gewone bezoeker naar binnen ging.

Hij keek om zich heen en zag juist een gerant voorbij stappen, een kaalhoofdig en deftig Oostenrijker.

Raffles trad aanstands op hem toe, voerde hem een weinig terzijde, naar een plekje waar hij onmogelijk beluisterd kon worden, en begon fluisterend, terwijl hij tegelijkertijd een uitstekend nagemaakte politieaanstelling liet zien:

— Een paar woorden met u, mijnheer, u ziet dat ik tot de politie behoor. Daarbinnen in de eetzaal zit een uiterst gevaarlijk misdadiger en het is volstrekt noodzakelijk, dat ik die man bespied, zonder dat hij argwaan krijgt. Dat kan slechts als ik voor een ogenblik de rol van kelner mag vervullen. Wilt gij mij dat toestaan? Ik verzeker u, dat het een zaak van groot gewicht betreft.

De gerant stond slechts een ogenblik in beraad, maar hij had als Oostenrijker diep respect voor alles wat met de politie in verband stond en antwoordde daarom na een korte aarzeling:

— Als gij mij verzekeren kunt, mijnheer, dat er in ons restaurant geen arrestatie zal plaats vinden en dat er geen opschudding zal worden gemaakt, gaat dan uw gang.

— Ik dank u, mijnheer. Kunt gij mij aan een kelnersrok helpen?

Weliswaar had Raffles onder zijn overjas een rok aan, maar die van de kelners hadden koperen knopen en een gestreept geel zijden bandje langs de reviers.

De gerant had dit ook gezien en zei:

— Gaat u maar even mee. Maar bent u niet bang, dat de andere kelners u heel verbaasd zullen opnemen?

— Ik zal degenen, die in mijn buurt

zijn, op de hoogte brengen, antwoordde Raffles. Liever deed ik het niet, want men kan nooit weten, wat er zich verscholen houdt achter het mom van restaurant-kelner, maar het zou mij dadelijk verraden aan de man, die ik op het oog heb, als mijn collega's verbazing aan de dag zouden leggen, bij het zien van een vreemdeling. Laat in ieder geval de man, die de wijk bij het podium bedient, zolang uitrusten. Maak hem maar wat wijs. Zeg dat het een weddenschap betreft.

Onder het spreken was het tweetal reeds een vrij ruim vertrek binnen gegaan, waar de gerant dadelijk op een kast toeliep, waarin een aantal kelnersrokken bleken te hangen. Raffles had snel overjas en zijn rok uitgetrokken, schoot een van de geelgeblesde rokken aan, bekeek zich in de spiegel, en voorzag zich vervolgens van een opschrijfboekje, een stukje potlood, een wit schort en het onvermijdelijke servet. De gerant zag bij de eerste oogopslag, dat hij met een meester in het vak der vermommingskunst te doen had, want iedere bezoeker zou die zich vlug bewegende man, met zijn gladgeschoren gelaat en zijn bakkebaardjes, onmiddellijk voor de hulpvaardige, bekwame hotelkelner hebben gehouden, die hij moest voorstellen.

Raffles greep nog in het voorbijgaan een rond dienblad, stond een ogenblik later in de eetzaal en wist ongemerkt het rayon te bereiken, waartoe het tafeltje behoorde, waaraan zoëven Lafitte had plaats genomen. Op een korte afstand volgde hem de gerant. En hij kwam maar juist bijtijds, want Lafitte keek reeds ongeduldig om, zoekende naar de kelner, die juist aan een ander tafeltje het buitengewoon druk had. De kelner kreeg juist de driftig met zijn ring op het tafelblad tikkende Lafitte in het oog, en wilde antwoorden, toen Raffles hem voorgijging en hem gevoelig op de tenen trapte.

Het volgende ogenblik zag de man tot zijn grote verbazing, hoe daar een wildvreemde collega buigend op het tafeltje toestapte, waar aan de ongeduldige gast gezeten was.

Gelukkig kreeg hij de tijd niet, een

onderzoek te gaan instellen naar dit zonderling optreden, want de gerant had hem reeds bij de arm gevat, gaf hem een knipoogje en voerde hem mede naar het buffet, waar een korte uiteenzetting plaats had, waarop de kelner zich, op dit punt gerust gesteld, voorlopig uit het strijdperk terugtrok.

Raffles stond intussen naast het tafeltje, gedwee luisterend, met een effen, uitgestreken gezicht, opgetrokken wenkbrauwen, en zijn potloodje gereed.

— Een cocktail, beval Lafitte kortaf. En dan de spijskaart.

Raffles greep met een elegant gebaar een menu van een tafeltje, en plaatste dat voor de jeugdige bankklenk, die zich hier gedroeg, alsof hij de miljoenen maar voor het oprapen had.

Raffles had even een tersluikse blik op Lupin geworpen, en merkte tot zijn voldoening, dat deze ternauwernood op hem lette, en hem even onverschillig had aangezien. Het was duidelijk, dat de bandiet geen ogenblik vermoedde, dat zijn gevaarlijkste vijand zich zo dicht in zijn nabijheid bevond.

De beide heren kozen zich een menu uit, Raffles noteerde het, en hij ging heen, handig zich een weg banende langs de andere kelner, en door de steeds talrijker wordende bezoekers. Toen de gerant hem een ogenblik later zag terugkeren, met twee gevulde glazen op zijn dienblad, toen zou hij hebben gezworen, dat die man zijn gehele leven niet anders was geweest dan kelner.

Raffles overhaaste zich niet bij het neerzetten van de glazen, en bukte zich daarbij zo diep mogelijk, maar hij hoorde niets anders dan dat Lafitte met aandrang zei:

— Maar ik kan u later toch ook nog van dienst zijn, mijnheer Lenoir. Ik ben toch bruikbaar...

Raffles zag duidelijk, dat Lupin niet aanstonds antwoord wilde geven, blijkbaar gehinderd door de aanwezigheid van de kelner en hij moest zich dus wel verwijderen.

Maar hij had wat meer geluk, toen hij omstreeks een kwartier later de borden met de dikke, gele, crème d'asperges voor de beide gasten neerzette, want hij

hoorde Lafitte, die blijkbaar reeds méér borrels gedronken had dan goed voor hem was, duidelijk zeggen, terwijl hij zich diep bukte om het bord voor hem neer te zetten:

— Goed, vanavond, en ik reken erop, dat ik tot de uwen zal behoren. Wat is de plek?

Raffles bleef een oogenblik treuzelen, maar hij begreep dat Lupin toch niet zou antwoorden, voor hij was heengegaan. Hij had niet met de eerste de beste te doen. Zijn gelaat bleef echter volkomen onbeweeglijk en strak, zonder een spoor van nieuwsgierigheid of teleurstelling, toen hij met een handige zwaai met zijn servet een paar broodkrumels van het tafellaken veegde en zich bescheiden terugtrok, tot de beide gasten hun soep zouden hebben genuttigd.

Voorlopig wist hij overigens genoeg. De plek van samenkomst zou hij toch niet horen noemen, want daarvoor was Lupin veel te sluw. Maar het was in ieder geval voor die avond, en Raffles had begrepen dat de twee samenzweerders in geen geval de ganse tijd bijeen zouden blijven. Dat was een kostbare ontdekking, waaruit hij voordeel zou weten te trekken.

Maar nu was het zaak zijn rol weer even spoedig los te laten als hij haar had opgenomen, want hij zou nu zeker toch niets meer van belang te horen krijgen.

Toen hij de entremets opdiende hadden de beide mannen het over de wedrennen te Auteuil en het bleek dat zij over niets anders meer zouden praten. Het zou dus louter tijdverlies zijn, te wachten, totdat zij gedineerd hadden. Bovendien zou Brand in het geheel niet weten waar Raffles bleef.

Hij liep juist langs de gerant en fluisterde hem haastig in het voorbijgaan toe:

— Ik laat een sauskom vallen. Geef mij een standje en stuur mij weg, maar niet al te overdreven.

Raffles liet inderdaad een sauskom vallen op een pasgedekte tafel, de gerant ontstak in woede, de kelner droop af, en een oogenblik daarna was zijn plaats ingenomen door de oorspronkelijke be-

diende.

Raffles wist zeer goed, dat het een tamelijk gevaarlijk experiment was geweest met een man als Lupin, die nu eenmaal gewend was, gewicht te hechten aan het minste voorval, dat buiten de gewone loop van zaken ging, maar hij had geen lust er nog langer te blijven.

Hij ontdeed zich in het vertrek naast het bureau van de gerant haastig van zijn kelnersrok, van het witte voorschoot en van zijn dienblad, trok zijn eigen rok en daarna zijn demi weer aan, en had een oogenblik later het hotel verlaten.

Inderdaad trof hij Brand in een staat van grote ongerustheid aan. De jongeman begreep niets van dit langdurig wegblijven, maar Raffles bracht hem met enkele woorden op de hoogte.

Toen stapte hij in de auto, liet de wagen nog enige meters achteruit rijden, en Henderson schoof zich handig in de plaats van een vertrekkende auto in het midden van een wachtende file.

En nu moesten de drie mannen wel een half uur geduld oefenen, de ogen strak op de brede stoep van het « Critérion » gericht.

Toen trad Lupin naar buiten.

Hij was alleen. Klaarblijkelijk had hij algenoeg gekregen van de man, van wie hij zich op zulk een sluwe wijze bediend had, toen hij het oog had laten vallen op de brandkast van Legrand.

Hij stond even stil om een sigaret aan te steken, raadpleegde zijn polshorloge, sprak even met de portier, en stapte een oogenblik later in een fraaie auto, die echter blijkbaar uit een luxe verhuurinrichting was.

— Moeten wij hem niet volgen? vroeg Brand, wiens blauwe ogen van opwindend schitterden.

— Dat zou geen doel hebben, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Hij gaat nu zeker niet naar zijn huis en dat zou ik juist moeten kennen, want het is natuurlijk daar, waar hij zijn buit bewaart. Ik heb het op Lafitte voorzien.

De drie mannen behoeften niet heel lang meer te wachten, want na verloop van een kwartier kwam de employé van de *Navers Hypotheekbank* op zijn beurt

te voorschijn, met de hoge hoed achter op het hoofd. Nauwelijks was hij boven aan de stoep verschenen, of Raffles gaf Henderson een teken, de auto schoof zich snel voor de stoep, juist toen de portier naderhand slechts een onduidelijke beschrijving kon geven.

Raffles opende van binnen af, zeer kalm het portier, greep Lafitte stevig beet bij de lapellen van zijn demi, en trok hem naar binnen met de woorden:

— Mijnheer kan wel met ons mede-

rijden. Wij hebben hier nog plaats in overvloed.

Het portier klapte dicht, en terwijl de auto wegreed, voelde de verblufte Lafitte zich neerdrukken op de voorbank en hoorde toen tot zijn ontzetting een stem, die hem vroeg:

— En nu wilt u ons zeker wel vertellen, waarde heer Lafitte, waar vannacht de samenkomst zal plaats hebben met uw vriend en beschermer, Arthur Lupin?

HOOFDSTUK VI

IN DE RIOLEN VAN PARIJS

Lafitte beefde terwijl hij zei:

— Ik begrijp niet wat gij bedoelt, mijnheer. Gij hebt zeker de verkeerde voor.

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer Lafitte, hernam Raffles rustig, zonder zijn jas los te laten. Gij hebt immers een afspraak voor vannacht?

— Ik weet niets van een afspraak, mijnheer. Wat moet die grap betekenen? riep Lafitte, die zich nu door brutaliteit hoopte te redden.

— Komaan, mijnheer Lafitte, laten wij geen tijd verknoeien met uitvluchten. Onder het nuttigen van uw crème d'asperges hebt u de afspraak met Lupin gemaakt.

Lafitte werd zo mogelijk nog een tintje bleker, en hij trilde als een espenblad toen hij stamelde:

— Welke naam noemt gij daar toch? De heer met wie ik gedineerd heb, heet anders.

— Jawel, gij hebt hem Lenoir genoemd, ging Raffles bedaard voort. Het is dus werkelijk waar dat gij niet geweten hebt, wie u de opdracht gaf? Gij zwijgt? Zou het maar niet beter zijn dadelijk te bekennen? Ik was de kelner die u bediend heeft. Herkent gij mij niet?

Lafitte keek Raffles een ogenblik schuw aan, en barstte toen uit:

— Ik zweer u, dat ik niet geweten heb, dat die man Lupin was.

— Zoudt gij geweigerd hebben de opdracht te aanvaarden, als gij het wèl had geweten? vroeg Raffles streng.

— Dat weet ik niet zeker, maar ik geloof, dat ik dan niet gedurfd zou hebben, antwoordde Lafitte bevend. Gij zijt zeker van de politie?

— Ik ben John Raffles, antwoordde de Engelsman rustig.

Lange tijd bleef Lafitte de ander met open mond aanstaren, niet in staat om zo snel te verwerken, wat zich daar in weinige minuten met onweerstaanbaar geweld aan hem opdrong.

Raffles keek hem een ogenblik vol minachting aan en hernam toen:

— Ik weet nog niet wat ik met u doen zal, maar in ieder geval zult gij mij zeggen, waar die samenkomst zal plaats hebben. Bedenk dat ik uw lot in handen heb. Deelt gij mij de waarheid mede, dan zal ik misschien genade voor recht laten gelden en u aan uw lot overlaten.

De lafaard begon opnieuw heftig te sidderen, en stotterde:

— Maar gij zult mij aan hem ver-

raden, als ik de plek van samenkomst noem, en hij zal zich op verschrikkelijke wijze op mij wreken.

— Daartoe zal hij de gelegenheid niet krijgen, zei Raffles koeltjes. Dat kunt gij gerust aan ons overlaten. Zeg mij eens, hoeveel heeft Lupin u van de buit afgestaan?

— Tweeduizend goudfrancs, antwoordde Lafitte bijna onhoorbaar.

Raffles liet een kort lachje horen en zei half minachtend, half medelijdend:

— Mijn waarde schaapskop, je bent nog niet eens droog achter de oren. En dat helpt één van de gevaarlijkste Franse bandieten, die na Jean Bart geleefd hebben. Twee duizend franc. En dacht je nu werkelijk, dat hij u in zijn bende zou opnemen? Het is een zonderlinge verandering van betrekking: van bank-beambte tot bendelid. Ik hoop, dat gij u nog wel eens bedenken zult, mijnheer Lafitte. Heeft hij beloofd u te zullen aannemen?

— Hij stelde mij voor, mij bij een veel grotere bank geplaatst te krijgen, waar ik de truc van de zogenaamde inbraak zou kunnen herhalen, fluisterde Lafitte bevend.

— Niet zo kwaad bedacht. Nu, ik denk dat er vannacht een einde aan zal worden gemaakt. En nu de plek van samenkomst? Het uur?

Nog een kort ogenblik aarzelde de jongeman, en antwoordde toen, reeds totaal ontnuchterd:

— Precies om twaalf uur moet ik mij bevinden bij het standbeeld van Hendrik IV op de Pont Neuf. Daar zal zich dan een van zijn mannen bij mij voegen en ik moet een wachtwoord noemen.

— Hoe luidt dat wachtwoord?

— Per Aspera ad Astra.

— Zeer tersnede, zei Raffles sarcastisch. Door de doornen tot de sterren. Nu, ik denk, dat gij de sterren niet zult bereiken. Wat zou die man dan verder doen, nadat gij het woord zou hebben genoemd?

— Hij zou mij brengen naar een der ingangen van een der oudste gedeelten van het ondergrondse riool. Daar hebben wel 'ns vaker bijeenkomsten plaats. Lenoir... of Lupin, hoe hij dan heten

mag, beloofde mij, dat ik er kennis zou maken met enige van zijn luitenants.

— Prachtig. Nu nog dit. Jean Lafitte, kent gij de woning van die man?

— Neen. Op mijn woord niet. Al onze afspraken hadden buitenshuis plaats, meestal in zijn auto. Soms ook in een klein café. Hij was er blijkbaar op gesteld, dat ik niet wist waar hij verblijf hield.

— Ik kon ook niet anders verwachten, hernam Raffles. Was hij steeds alleen?

— Eenmaal was hij in gezelschap van een vrouw.

— Beschrijf mij haar.

Lafitte dacht een ogenblik na; en gaf toen ten antwoord:

— Zij was vrij groot, zeer mooi, met rose-blond haar, dat misschien wel geverfd kon zijn. Zij sprak het Frans met een licht Russisch accent. Ik zag haar trouwens maar een minuut of vijf, toen zond hij haar alweer weg.

Raffles bleef een ogenblik in nadenken verzonken, en hernam:

— Geloof gij, dat het hem ernst was met die samenkomst?

— O ja, daarvan ben ik overtuigd. Want hij beraamde al weer een nieuwe grote slag, ditmaal in een zeer belangrijke Bank, een filiaal van de grote Landbouwbank te Marseille. Als dat zou gelukken, dan zou er wel voor een half miljoen aan verdiend kunnen worden.

Verder werd er gedurende die rit maar heel weinig gesproken.

Lafitte deed zelfs geen poging het portier te openen of te schreeuwen, want ten eerste reed de auto daartoe veel te hard en ten tweede zou hij op die wijze slechts zijn eigen ondergang bewerkt hebben.

De duisternis begon te vallen, toen de auto Parijs uitreed, en toen was het dat Raffles zei:

— Ik ben nu tot mijn spijt wel genoodzaakt, u even te blinddoeken, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat gij later het huis zoudt kunnen aanwijzen, waarin ik u, tegen mijn zin, deze nacht opgesloten zal moeten houden.

Lafitte dacht zelfs niet aan verzet, maar liet zich rustig blinddoeken, en na een rit van nog een kwartier, bemerkte

hij hoe de auto stopte. Hij werd vlug een huis binnengevoerd en vervolgens een keldertrap afgebracht, waarna hij werd opgesloten in een kelderruimte, in gezelschap van een rustbed, een tafel en een paar stoelen, een boekenkastje met enkele boeken en een goede elektrische lamp.

Hier liet Raffles hem alleen met de stellige belofte dat hij de volgende dag in ieder geval zou worden bevrijd.

Het was half tien, toen Raffles de zware grendels op de buitenzijde van de kelderdeur schoof.

IJlings klom hij weer naar boven en zei tot Brand, die in gesprek was met Henderson:

— Luister nu goed, want een vergissing zou ons allen noodlottig kunnen worden. Jij komt in gestalte het meest overeen met Lafitte, Charles, en jij zult dus zijn plaats moeten innemen op de Pont Neuf. Jij zult het latijnse wachtwoord noemen, en de man volgen, die je naar de plek van samenkomst moet brengen. En Henderson en ik zullen je op enige afstand volgen.

Brand onderwierp zich. Hij begreep wel, dat Raffles een vast plan had. Hij veranderde zijn gelaat een weinig, wappende zich, en tegen elf uur verlieten de drie mannen het huis, riepen bij de poort een taxi aan, en lieten zich naar de Seinekade rijden.

Het was omstreeks tien minuten voor twaalf, toen Brand de eeuwenoude brug betrad, langzaam naar het standbeeld midden op de brug kuierde en daar in de schaduw post vatte.

Hij behoefde niet te klagen over de nauwkeurigheid van de man, die hem tot gids moest strekken, want de klok van de Notre Dame had nauwelijks twaalf slagen laten horen, of er trad een kleine man op hem toe, die vlak voor hem bleef staan, en hem aandachtig scheen op te nemen.

— Per Aspera ad Astra, mompelde Brand half luid.

Dádelijk knikte de kleine man even en wenkte Brand zwijgend hem te volgen.

Het tweetal liep de brug af, naar de andere zijde van de oever, volgde toen

gedurende enige tijd de Quai de Louvre tot zij bijna de Pont des Arts hadden bereikt.

De kleine man stond hier een ogenblik stil, om zich heen loerend, en eensklaps dook hij weg achter de meterhoge borstwering, die bijna op alle punten de Seinekade omzoomt, van het punt, waar de rivier Parijs binnentreedt, tot waar zij de reuzenstad weer verlaat.

Hier en daar zijn deze borstweringen doorbroken, om ruimte te geven aan de smalle stenen trappen, die naar de veel lager gelegen los- en laadwerven voeren.

Het kleine mannetje was snel een van die trappen afgelopen, zo snel en zacht als een rat en Brand was hem steeds op de hielen gevolgd, nadat een snelle blik achterwaarts hem overtuigd had, dat Raffles en Henderson hem op enige afstand volgden.

Hij stak vlug en ongezien de hand op om hun aandacht te trekken, en het volgende ogenblik stond hij naast zijn gids, op het duistere werf, naast het hoge, zwartgeschilderde ijzeren hek, dat een der rioolgangen afsloot.

Er zat een sterk slot op, maar de kleine man bleek niet de minste moeite te hebben het met behulp van zijn looper te openen. Hij liet de ander voorgaan, trad binnen, en trok het hek weer achter zich in het slot.

Brand had menigmaal gelegenheid gehad de riolen van Parijs te bezoeken, tenminste een klein gedeelte ervan, maar reeds na vijf minuten lopens zou hij op geen stukken na kunnen zeggen waar hij zich thans ergens bevond.

Zijn gids had na enkele ogenblikken een zaklantaarn ontstoken, en volgde een van de smalle looppaden naast het drabbig, omstreeks een meter brede, kwalijk riekende kanaal, dat tussen de beide looppaden doorliep, en dat op geregelde tijden wordt uitgebaggerd. Het is over deze smalle kanalen, dat de werklieden van de gemeentereiniging zich in hun platboomde vaartuijjes voortbewegen, die maar heel weinig smaller zijn dan het kanaal breed is.

Zijn gids had tot dusverre nog geen woord gesproken, en liep in half gebukte houding voor Brand vandaan.

Nog een vijftigtal stappen, toen keerde de man zich om en zei grijnslachend tegen Brand:

— Nu zijn wij er dadelijk, kameraad. Ik hoop dat je niet zenuwachtig zult zijn, als je tegenover hem komt te staan. Wat was dat?

Hij had snel en wantrouwend het hoofd omgewend.

Uit de onheilspellende duisternis was een geluid tot hem doorgedrongen, dat hij niet kon thuis brengen: het klonk als het heel zachte, korte gefluit van de

merel.

— O, dat is niets, dat is alleen maar een afgesproken sein, antwoordde Brand bedaard, die de betekenis van het gegeven bevel onmiddellijk begrepen had.

Zonder verdere omhaal en met de grootste kalmte bracht hij zijn gebalde vuist eerst naar achteren en toen plotseling naar voren en sloeg de gids met een enkele, op de juiste plaats aangebrachte kaakslag neer.

Onbeweeglijk, als een zak, bleef de kleine man liggen.

HOOFDSTUK VII.

MAN TEGEN MAN

Brand stond nog over de man heen gebogen, die hij buiten gevecht had gesteld, bezig met hem te knevelen en zijn armen op zijn rug samen te binden, toen Raffles reeds naast hem stond, met zijn lantaarn in de hand, en zacht zei:

— Dat heb je knap gedaan, Charles. Stil en afdoende. Ik zie daar een kleine zijgang, daar kunnen wij hem wel heen-slepen. Dat is er tenminste al één, die wij voorlopig kwijt zijn.

Nu stond het drietal bijeen en luisterde enige ogenblikken zwijgend.

Aanvankelijk kon men hier niets anders horen dan het doffe gerommel van een der ouderwetse stoomtrams, die nog altijd gehandhaafd blijven in sommige gedeelten aan de rand van Parijs, maar eensklaps hief Raffles waarschuwend de vinger op, want zijn scherp oor had horen lachen, een hoge, luide lach. De lach van een vrouw.

— Komaan, mijnheer Lupin schijnt damesbezoek te hebben, fluisterde hij. Hij schijnt zich vrij snel te hebben getroost over het verlies van zijn vorig liefje. Die zit nu in de gevangenis, en ik geloof dat het met Lupin slecht zou aflopen, als zij kon vermoeden, dat hij haar al zo gauw ontrouw is geworden.

— Hoe heet de nieuwe favorite? vroeg

Brand zacht.

— Lafitte heeft haar naam niet genoemd, maar haar alleen beschreven. Het doet er trouwens niet toe, want hun rijk zal nu wel gauw uit zijn. En nu zullen wij de stelling van de vijand eens gaan opnemen. Ik zal vooruitgaan, volg mij op de voet. En geen geluid, want wij hebben met een sterke tegenpartij te doen, denk daaraan.

Langs het smalle looppad, met de ene hand steun zoekend tegen de gewelfde wand, gingen de drie mannen achter elkaar voort, Raffles vooraan, die zijn lantaarn ter hoogte van zijn hoofd hield, gereed om haar op het minste verdachte geluid uit te knippen.

Nog eenmaal klonk de vrouwenlach, en op dat geluid ging Raffles af.

Het drietal deed nog een twintigtal stappen, en toen stonden zij stil bij een viersprong.

Nu klonk het geluid duidelijk van links, en toen Raffles even zijn lantaarn uit deed, zag hij een flauwe lichtstreep onder een stevige, met ijzer beslagen deur, aan de overzijde van de tunnel.

Het was dus noodzakelijk, eerst over de smalle gracht heen te springen, maar dat was voor de goed geoefende mannen een kunstje zonder enige betekenis.

Zij wipten dus over het grachtje heen, klaar om dadelijk hun revolvers te trekken, Raffles stapte op de deur toe en probeerde naar binnen te kijken door zijn oog voor het sleutelgat te brengen.

Waarschijnlijk echter was de deur van binnen gesloten en stak de sleutel op het slot, tenminste hij kon volstrekt niets zien.

Snel besloten, haalde hij het kleine lederen tasje te voorschijn, waarin hij steeds zijn kleine instrumenten placht te bewaren, nam er een centerboor uit, en begon in het onderste paneel een gat te boren.

Het was een tamelijk gewaagde onderneming, al draaide de boor zo goed als geruisloos, want toevallig kon daar binnen iemand naar de deur kijken en het boorijzer door het hout zien dringen. Maar Raffles wilde nu eenmaal weten, hoe het daar binnen stond en hij aarzelde dan ook niet.

Binnen enkele seconden had hij een opening gemaakt, ter grootte van een stuiverstuk, en toen hij zich bukte en er zijn oog voor bracht, kon hij bijna de gehele ruimte overzien. Het was een van die gewone bergkelders, zoals men ze in de Parijse riolen veel aantreft, en die uitsluitend bestemd zijn voor het opbergen van gereedschap.

De kelder was nog vrij helder verlicht door een viertal acetyleenlampen, die op verschillende plekken waren opgehangen.

In het midden stond een ruw houten tafel, en daaraan waren zes personen gezeten, waaronder een vrouw, en aan haar elegante kleding en haar roseblond haar herkende Raffles haar aanstonds als de nieuwe vriendin van Lupin. De bandiet zelf zat vlak tegenover de deur en rookte rustig een sigaret.

Hij was gekleed in dinner-jacket, en zijn met zijde gevoerde avondcape en zijn hoge hoed lagen achter hem op een stoel.

Het was duidelijk, dat de schavuiten hier vaker bijeen kwamen, want er stonden drie flessen wijn op tafel, wat glazen en zelfs een schaal met gebak; een en ander was waarschijnlijk genomen uit een kleine muurkast, die Raffles dui-

delijk kon zien op de achtergrond.

De vrouw zat naast Lupin, die juist iets scheen te vertellen en het was alsof zij de woorden van zijn lippen scheen te lezen.

Zij lachte veel en luid om zijn grappen en scheen alle moeite te doen, bij de geduchte bandiet in een goed blaadje te komen.

Plotseling, midden in het verhaal, bleef Lupin steken.

Zijn gelaat, dat zoëven nog een onbekommerde uitdrukking had, werd strak, en er kwam een sombere glans in zijn ogen, die onafgebroken op de deur gericht waren.

Raffles begreep als bij ingeving, dat de bandiet zoëven het kleine ronde gat in het deurpaneel gezien had.

Misschien had ieder ander er geen aandacht aan gewijd, en gedacht aan een kwast die uit het hout gevallen was, maar Lupin was nu eenmaal niet de eerste de beste en buitengewoon wantrouwend.

Hij duwde snel de vrouw terzijde, die half op zijn schouder hing, om zijn rechterarm vrij te maken, en een grote browning te trekken.

Raffles had maar juist de tijd om zich snel terzijde te werpen, want het volgende ogenblik kraakte daarbinnen een schot en met een fluitend geluid drong de kogel door het paneel, op een paar duimen van waar Raffles stond.

Hij drukte zich uit alle macht tegen de zware deur, die echter geen duimbreed week, en hij begreep, dat ze van binnen gesloten was.

Maar reeds klonken daar binnen kreten van woede, stoelen werden omvergeworpen en een sleutel draaide om in het slot.

— Geeft acht, het spel gaat beginnen, riep Raffles. Als zij schieten, maakt dan ook gebruik van je wapens.

— Als zij schieten? herhaalde Brand spottend. Ik denk wel niet, dat die kogel daar zoëven met een catapult door de deur is gejaagd. Het wordt ernst.

Henderson en Brand waren ijlings weer over de gracht teruggesprongen, teneinde meer armslag te krijgen, terwijl Raffles een paar stappen terzijde

week, en zich tegen de zijmuur drukte.

De zware deur vloog open, bijna tegelijkertijd knalden er drie, vier schoten, en het zou gedaan zijn geweest met Henderson en Brand, die in het volle licht stonden, als de bandieten zich maar de tijd hadden gegund om behoorlijk te melken.

Nu nam een van de kogels een stukje van Brand's oor weg, en een tweede, fel als een zweepslag, schampte de schouder van Henderson.

Beide mannen vuurden op hetzelfde ogenblik terug om het behoud van hun leven, en een van de bandieten slaakte een gesmoorde kreet en stortte voorover in het donkere rioolwater.

Een tweede werd in de arm getroffen en liet met een vloek zijn wapen vallen, terwijl hij zo snel hij kon in de duisternis wegluchtte.

Raffles had aanstonds gezien, dat geen van die kerels Lupin was, en hij zocht zijn doodsvijand om de zaak eens en voor goed met hem af te handelen.

Hij deed een stap terzijde naar de deur, wierp een van de op de stenen liggende bandieten terzijde die de ingang versperde en sprong het kelderverblijf binnen, waar juist Lupin zich gereed maakte, zich in de strijd te mengen.

De Franse bandiet vuurde, maar zijn schot miste, en het volgende ogenblik wierp Raffles zich op hem.

En terwijl de vrouw krijste als een furie, worstelden de twee vijanden, waarbij Lupin alle moeite deed, zijn rechterpols vrij te maken om zijn browning te kunnen gebruiken.

In de hitte van het gevecht verloren beiden het evenwicht en vielen met hun volle gewicht tegen de zware deur, die met een luide, dreunende slag in het slot viel.

Raffles en Lupin waren nu met de vrouw alleen in het keldervertrek.

Een van de acetyleenlampen was stuk geschoten, een tweede stond op uitgaan.

Door de schok had Lupin zijn browning prijs moeten geven en het wapen was in een hoek terecht gekomen.

De roodharige vrouw wilde er op toesnellen om de vijand van haar minnaar

een kogel door het hoofd te jagen, maar Raffles, die haar toeleg doorzag, duwde onder het worstelen met zijn voet een der zware stoelen ondersteboven, waarover de vrouw in haar volle lengte viel.

Kreunend en vloekend strompelde zij weer overeind en kroop naar de hoek waar de revolver lag.

Brullend als een gewond dier, klemde Lupin zich vast aan Raffles om hem te beletten, eerder het wapen te bereiken, dat over dood of leven kon beslissen.

Raffles sloeg hem met de vuist op het hoofd, maar Lupin wendde zijn gelaat eenvoudig af, en omklemde Raffles zo krampachtig, dat deze zich ternauwernood kon bewegen.

Met een schrille lach van zegepraal had de vrouw de browning reeds opgenomen, en richtte het wapen uit haar hoek op Raffles.

Zij vuurde, juist toen deze zich weer om rolde, de kogel ketste op de stenen vloer, en sloeg plat tegen de wand.

Nogmaals wilde de vrouw vuren, maar vruchteloos drukte zij haar vinger tegen de trekker.

Het magazijn was leeg.

Dol van woede kwam zij naderbij, ten einde Raffles met het zware wapen op 't hoofd te slaan, maar Lupin schreeuwde haar toe te blijven, waar zij was, en doodsblijk zag zij nu van uit haar hoek de strijd aan.

Met een van haat vertrokken gezicht had Lupin zijn tegenstander bij de keel gegrepen, maar Raffles rukte zich los, greep hem om het middel, en wierp hem met zoveel kracht van zich af, dat Lupin in een boog door het keldervertrek vloog en tegen de zware tafel terecht kwam, die hij omwierp met alles wat er opstond.

Hijgend greep Lupin in zijn val nog de volle wijnfles en gebruikte die als werpknots, maar Raffles bukte zich, en het enige resultaat was, dat de fles de derde lamp trof, die met een luide knal uiteen sloeg.

Verblind van woede tastte Lupin achter zich, totdat zijn vingers het grote knipmes grepen, dat op de tafel had gelegen. Hij kwam wankelend overeind en wilde zich, met het opgeheven mes in

de vuist, op Raffles werpen, die een stoel greep, en deze naar zijn vijand slingerde.

Lupin bukte, maar een weinig te laat, want een der poten raakte hem tegen het voorhoofd, hij stortte neer, en het lem-met van het mes brak af, toen het de stenen vloer raakte.

Het volgende ogenblik hadden de beide strijdenden elkaar weer vast, terwijl hun kleren reeds in flarden om hun lichamen hingen en rolden om en om over de vloer, terwijl zij poogden elkander bij de keel te grijpen.

In haar hoek gilte de vrouw als een waanzinnige, terwijl de ogen haar bijna uit het hoofd puilden terwijl zij telkens op het punt stond tussenbeide te komen, maar de strijd verplaatste zich te vlug en eenmaal had zij reeds een gevoelige stoot tegen de kin gekregen, die haar half verdoofd had.

En reeds begon de vierde lamp flauwer te branden.

Raffles begreep, dat hij er zo gauw mogelijk een eind aan moest maken.

Hij rukte zich van zijn tegenstander los, kwam hijgend overeind, deed een stap achteruit, en sloeg Lupin neer met een harde, droge kaakslag.

Lupin gaf blijk goed te kunnen « incasseren », want weliswaar verdoofde de slag hem een ogenblik, maar hij kwam weer terug en viel bliksemsnel met beide vuisten tegelijk naar Raffles' hoofd uit, die de slagen maar gedeeltelijk kon afweren, en voor een kort ogenblik « groggy » raakte.

Juist op dat ogenblik klonken er felle slagen op de deur en de basstem van Henderson riep:

— Kunt u de deur niet open maken, mylord?

— Een ogenblikje, James, antwoordde Raffles, zich zo goed als hij kon herstellend.

Lupin echter wilde gebruik maken van het ogenblik van zwakte van zijn tegenstander en daarin had hij ongelijk, want hij overhaastte zich wat al te veel, hij gaf zijn gelaat bloot, en een verschrikkelijke stoot, niet ongelijk aan de trap van een paard velde hem voorgoed neer. De vrouw snelde op haar minnaar toe en boog zich over hem neer, allerlei ver-

wensingen uitbrakend tegen Raffles, die zich met een afwezig gebaar het bloed van het gelaat veegde en zijn haren glad streek.

Toen wankelde hij naar de deur, opende die en liet Henderson en Brand binnen.

— Hoe staan de zaken bij jullie? vroeg hij met een flauwe glimlach.

— Twee zijn er dood en van de twee anderen is ook niet veel meer te maken, antwoordde Henderson. Wij hebben ze samengebonden, klaar voor het vervoer, naar het politiebureau of naar het ziekenhuis. Waarom schreeuwt die vrouw zo?

— Dat schijnt er zo bij te horen, James, antwoordde Raffles. Als u even wilt ophouden met dat naargeestig gekrijs, madame, dan zou ik ook gaarne iets willen opmerken, zei Raffles een beetje ongeduldig. Het dient tot niets, dat gij u zo vermoeit, want als ik mij niet sterk vergis, is het lot van uw Lupin beslist. De politie zal hem over een half uur hebben opgesloten, naar ik hoop voor geruime tijd. En wat u betreft, ik zou u graag willen uitnodigen mij naar zijn huis te brengen.

— Naar zijn huis? Dat zou je wel willen, riep de vrouw ruw. Denk je, dat ik gek ben? Liever liet ik mij doden.

— Dat pleit voor uw karakter, madame, maar ik kan daar, helaas, geen rekening mee houden, hernam Raffles, zo goed en zo kwaad als het ging zijn kleren weer wat ordenend. Bedenk, dat de politie dat huis toch wel zal uitvinden. En natuurlijk ook het geld dat er is. Om u de waarheid te zeggen, het is mij meer om het geld dan het huis te doen.

— Dat is wel mogelijk, maar ik zeg het niet, schreeuwde de vrouw woedend opstaande. Zij kwam vlak voor Raffles staan, terwijl zij hem tartend aankeek, maar onmiddellijk ondergingen haar trekken een verandering, haar gelaat werd strak, en Raffles zei met zijn grijze ogen diep in de hare:

— Je zult het me toch zeggen. Je zult precies doen wat ik beveel.

De vrouw probeerde haar gelaat af te wenden, maar het was te laat. Onweer-

staanbaar bleven haar ogen getrokken tot die grijze, dwingende, bevelende ogen van de man, die tegenover haar stond. Zij stamelde iets onverstaanbaars, haar lippen begonnen te trillen, haar woedend opgeheven vuisten vielen machteloos omhoog, en heel zacht prevelde zij:

— Ik zal doen, wat je zegt. Ik kan mij niet verweren.

— Breng ons naar zijn huis, beval Raffles eenvoudig.

De vrouw keek niet eens meer naar het bewegingloze, door Henderson stevig gebonden lichaam van Lupin, maar ging als een slaapwandelaarster het vertrek uit, door de tunnel, wachtte rustig tot het hek voor haar geopend werd, en begon de stenen trap te beklimmen...

* * *

Omstreeks twee uur in de nacht had Raffles het huis van Lupin, geleid door

diens minnares, zo grondig leeggeruimd alsof er verhuizers waren geweest, waarbij hem een buit van meer dan honderdtachtigduizend goudfrancs in handen viel, in goud, bankpapier en juwelen.

Lupin zelf en zijn medeplichtigen werden reeds veel vroeger door de politie afgehaald en drie weken later stond de beruchte Franse bandiet terecht. Raffles had natuurlijk geen gevolg gegeven aan de vererende uitnodiging, om als getuige op te treden, maar dat nam niet weg dat Arthur Lupin drie dagen later veroordeeld werd tot levenslange gevangenisstraf. Dat hij aan het mes van de guillotijn ontsnapte, had hij alleen maar te danken aan een van zijn vriendinnen, waarvan er een ook toevallig de vriendin was van de Minister van Justitie.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE WOESTIJNBRUID

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266